

Celobert

Revista singular, local i de país

Retrobat' amb Tossa

"Tossa de Mar"

TOSSA DE MAR
Oficina Municipal de Turisme
www.infotosa.com

G! Costa Brava

CATALUNYA

Viles Marítimes

El ball de la incertesa

Octavi Intente

(Castellar del Vallès, 1959)
Acrílic sobre tela, 74 x 60 cm
2020

COVID-19? D'on ha sortit? Què ens ha passat? Quines en són i quines en seran les conseqüències? Hi haurà canvis socials? Econòmics? Ètics? Per bé? Per mal?

Si alguna cosa tenen en comú aquestes preguntes és la incertesa de les respostes. Un munt de fulls en blanc encara per omplir. Interrogants a dojo.

Per bé o malament, la pandèmia ens ha transformat: ja no som els mateixos, han sorgit només necessitats, nous reptes, noves maneres de fer. La ballarem.

De l'editor

Estimats lectors

4

Valor afegit

Superfluitat pandèmica

5

Comerç local, comerç vital

Parlem amb Restaurant Kiku

6

L'oracle

Un estiu diferent als altres

9

Vila de Blanes

Fets i ciutadania

10

Vila de Lloret

Fets i ciutadania

14

Digui, digui

Entrevista a Jaume Dulsat

18

Innovació

Dinosaures

25

Vila de Tossa

Fets i ciutadania

27

Comunitat

L'educació en temps del coronavirus

29

Ciutadania

Els dies que vindran

33

Va de llibres

23 de Juliol, per un Sant Jordi d'estiu

34

*Una llengua no mor
perquè els que no la
saben no l'aprenen,
una llengua mor
perquè els que la saben
no la parlen*

Els lectors de **Celobert** que ho volgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.cat

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Juliol 2020 | Núm. 181

Editor

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels anunciants
d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Alba Lupiáñez, Guifré
Ripoll, Marina Garcia Carbonell, Maria
Joancomartí, Jaume Planas, Maia
Kanaan, Pol Ginesta, Olga Casado,
Fèlix Rabassa i Maximià de Bonós

Convidats

Ramon Folch, Salvador Macip, Salvador
Paludemàs, Joan Domènech Moner,
Lluís Mosella, Núria Gascons,
Mercè Torroella i Enric Ramionet

Fotos

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Arxius Municipals i Auntament
de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Marc Sangrà

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

Dipòsit legal

GI-1121-2003 Cap part d'aquesta
publicació pot ser reproduïda o difosa
per cap mitjà sense permís de l'editor

Estimats lectors,

Ens resta un esforç final per a recuperar algunes de les coses que més ens agraden de la vida. Hem viscut uns mesos intensos. En aquesta edició de juliol us oferim, entre d'altres, opinions sobre el Covid-19, de competents coneixedors en els seus àmbits de treball i del duríssim cop que ha suposat la pandèmia a casa nostra, especialment en el moment en què va esclatar.

Quan el 25 de febrer va aparèixer el primer contagi a Catalunya gairebé ningú no esperava que el Covid-19 ens passaria per sobre. La sensació era equivocada. La primera onada de la pandèmia que ha sacsejat el món va agafar polítics, experts i sanitaris a contrapeu. L'avanç del virus va transformar la incredulitat inicial en desconcert i després en angoixa pel possible col·lapse del sistema sanitari. De fet, la pandèmia es va descontrolar des del primer moment i ens va posar a tots a prova.

En els mesos vinents ens haurem d'acostumar a viure amb l'amenaça persistent del Coronavirus, fet que ens obligarà a alterar les nostres rutines. Segurament, la normalitat no serà completa. Ens ho han avançat els epidemiòlegs, conscients de l'impacte social que tenen certes mesures per controlar la pandèmia. De fet, l'abast de determinades decisions trepitgen la frontera de drets fonamentals.

També us volem dir que fa setze anys que el **Celobert** va sortir al carrer i us ho hem volgut fer notar amb la renovació del disseny de la revista, que hem posat al dia. **Celobert** renova logotip i llenguatge visual per identificar-se a l'actual promoció del talent i de la creació que porta a terme amb els seus continguts, culturals, socials, educatius i mediambientals.

Com hem fet sempre, estem ajustant al màxim totes les despeses i analitzant quines han de ser les prioritats del **Celobert** durant els mesos que venen. Estem revisant el pressupost del 2020, amb l'objectiu de garantir la viabilitat del projecte i seguir oferint una difusió i cobertura de qualitat.

Donem les gràcies per ser-hi a tots els col·laboradors, anunciants i patrocinadors que han participat en aquest projecte, així com també el nostre agraïment als qui ens llegiu. Vosaltres sou la raó més important per a seguir endavant. ■

COVID-19

Superfluïtat pandèmica

La CoViD-19 ens ha commocionat perquè s'ha plantat al primer món i per això ens sembla tan extraordinària, però no n'és gens. És imperdonable que ens hagi agafat tan a contrapeu. Ha estat la primera gran pandèmia controlada.

El món no s'ha ensorrat. En absolut. Malgrat el confinament de la majoria, els serveis bàsics han funcionat amb normalitat durant la crisi del coronavirus anomenat SARS-CoV-2. Hi ha hagut electricitat, aigua, telecomunicacions, combustibles, serveis sanitaris, abastament alimentari, transport públic, recollida de residus i fins i tot educació i lleure gràcies al teletreball. Ens hem pogut quedar a casa perquè a casa tot ens ha arribat. El confinament ha estat una murga, però no pas una tragèdia. **Tenim, doncs, dret a preguntar-nos: què fem la majoria, si el món funciona sense nosaltres...?**

Segurament no hauríem resistit un confinament de sis o set mesos. O potser sí. Segurament hi haurà molts problemes després del confinament. O potser no. O potser no tants com hauria pogut pensar-se. Moltes persones han patit i moltes altres patiran, sens dubte, i això és molt de dolor, però em sembla que no hi ha hagut cap daltabaix irreparable, més enllà de les doloroses defuncions produïdes. **Res a veure amb les pandèmies del passat.** No pas per manca d'amplitud geogràfica de la passa o per nombre de contagiats, sinó perquè el món és ara molt diferent. Redundant, em sembla.

Aquesta ha estat la primera gran pandèmia controlada. En alguns països millor que en altres, però controlada. No pas la primera pandèmia, però. Ni de bon tros. **L'estupefacció amb què ha estat rebuda arrenca** de la falta de memòria. Del desconeixement, més aviat. I, sobretot, **de l'abolició del sentit del risc sanitari en l'imaginari col·lectiu modern.** Fins fa només un segle, els metges sabien de què es morien els seus pacients, però a penes podien curar-los. La medicina del segle xx, dotada per primer cop de quimioteràpics i antibiòtics, ja va poder curar moltes coses, mentre que la cirurgia asèptica i anestèsica ho reparava quasi tot. Per això l'escàs quart de segle XXI que ja portem a sobre ha convençut les noves generacions que la malaltia és una nosa del passat, mentre s'especula amb allargar la vida quasi indefinidament. El convenciment de seguretat sanitària s'ha emparat del nostre imaginari amb la mateixa fermesa que la por i la incertesa sobre la salut eren mestresses de l'imaginari d'abans. El SARS-CoV-2 ha estat una patxada desconcertant: ara resulta que podem emmalaltir a l'engròs, tots alhora i d'una cosa que no sabem com tractar terapèuticament. No ens en sabem avenir. Per això aquesta pandèmia ens sembla el *jamais vu*. ■

Personal sanitari
de l'Hospital Comarcal
de Blanes

Celobert, opinions solvents!

Després de moltes setmanes on tot s'havia aturat, poc a poc, i seguint totes les mesures sanitàries, la vida torna a recuperar-se a les terrasses del passeig de Mar. Ens reunim amb qui segurament és un dels restauradors més veterans de Blanes, en Kiku - Francisco Redondo

Parlem asseguts en una de les taules del seu restaurant. Som davant del mar, amb un ampli passeig i una horitzó d'un blau intens. Aigües tranquil·les i una platja buida de turistes. Només els autòctons gaudim d'una de les panoràmiques que més frueixen els visitants quan arribin a Blanes, però també els blanencs i blanenques que ara volen tornar a recuperar alguns dels vells costums, sobretot aquells que ens fan tornar a seure al voltant d'una taula per gaudir de la companyia dels éssers estimats i d'un bon àpat.

En Kiku va néixer a un petit poble de menys de mil habitants que es diu La Cumbre, a la província de Càceres, a Extremadura. Neix en una família extensa i com molts dels seus veïns la escassetat de feina els obliga a emigrar i intentar guanyar-se millor la vida. Era la dècada dels anys seixanta. Arriba a Catalunya amb els pares i els germans

i s'instal·len a Vilafranca del Penedès, terra de cava. Tot i tenir menys de 16 anys vol començar a fer de manobre en un hotel restaurant, però haurà d'esperar a tenir l'edat reglamentària. El propietari de l'establiment, que també feia de cuiner, l'anima a quedar-se amb ell i ajudar-lo a la cuina. I és així com amb només 15 anys comença a treballar en el món de l'hostaleria.

La resta de familiars treballen a les caves i en fàbriques. Passa el temps i ja a Barcelona treballarà a l'Hogar Gallego, el Set Portas, a la Casa Amaya; a l'hotel Miramar, a Badalona... fins que l'any 1968, arriba a Blanes per fer la primera temporada. Entra a treballar a un dels restaurants amb més nom, a la popular i reconeguda Fonda Patacano. Els hiverns torna a Barcelona, però finalment s'estableix a Blanes i treballa en altres establiments, també a Lloret. A la dècada dels vuitanta

decideix establir-se pel seu compte amb el primer negoci: el Frankfurt Stop. Després, cap el 1984, compra una casa vella, davant de sa Palomera, que uns tres anys després fa unes obres i es converteix en l'hostal Kiku, que aconsegueix una gran popularitat. Un emplaçament immillorable! Aquella etapa davant del portal de la Costa Brava es va acabar i des de fa sis anys – amb 1 any de prova a Vidreres – ha obert aquest nou restaurant.

Entra a treballar a un dels restaurants amb més nom, a la popular i reconeguda Fonda Patacano

En Kiku agraeix la clientela de Blanes que fa tants anys que coneix i també la que prové de Barcelona i la seva àrea metropolitana, que reconeix que són els principals clients de la majoria de restaurants que tenim al passeig, i que ara, degut al confinament i la progressiva desescalada per fases encara no pot venir a Blanes. Quan l'entrevistem tot just fa una setmana que l'àrea sanitària de Girona ha entrat a la Fase 1.

L'edat i la clientela que té fan que la cuina que ofereix sigui la tradicional, és "la que cuina que sé fer i que agrada als clients. Una cuina marinera i mediterrània"

La conversa flueix fàcilment i ens porta a parlar de la gran quantitat de restaurants emblemàtics que han anat tancant: el mateix Patacano, el Blanes, el s'Auguer o més recentment Can Flores. Em puntualitza, "però si a mi em sembla que vaig començar ahir", i continua dient "però ara me n'adono que potser ja sóc un dels més vells. És veritat". L'edat i la clientela que té fan que la cuina que ofereix sigui la tradicional, és "la que cuina que sé fer i que agrada als clients. Una cuina ma-

rinera i mediterrània". Parlem de la paella i com ha après a fer-la seguir alguns dels secrets de les cuines on va treballar de jove.

El Kiku està obert tot l'any – si la pandèmia li permet. Recorda altres hiverns igual o potser més dolents que aquests mesos de març i abril, on semblava que no ho hi havia llum al final del túnel. Però, el seu caràcter optimista fa que pensi que igual que hem sortit d'altres crisis també ens en sortirem ara". Segurament que serà molt complicat, "sobretot pels que fa poc que han començat un negoci i hi han invertit molts diners i encara no tenen feta una clientela, però tinc confiança que la gent té ganes de tornar als restaurants de sempre. I nosaltres tenim ganes de cuidar a la clientela."

En Kiku es va enamorar de Blanes i del seu potencial. També es lamenta que hem deixat passar moltes oportunitats per convertir-nos en una destinació turística i de serveis referent de la Costa Brava Sud. Per exemple, "la zona turística dels Pins s'ha anat abandonant i ha arribat a uns nivells de degradació que ja ningú no reconeix els anys d'esplendor d'aquella zona única." També es lamenta que la nostra Festa Major i la dels Copatrons es concentra en el mes de màxima afluència de visitants a Blanes, i que "cal buscar altres dates per fer aquests esdeveniments que ajuden a desestacionalitzar i a allargar la temporada. A més, els blanencs tampoc podem

gaudir de les festes, perquè gairebé tots estem treballant." Mirem el rellotge i ja és hora de preparar les taules pel dinar. La conversa ha d'acabar i acaba amb l'esperança que el turisme de proximitat i els veïns de segona residència ajudaran a tornar a omplir les terrasses del passeig un estiu més. ■

Restaurant Kiku
Especialitzat en paelles, fideuàs, sarsueles i parrillades

Tel. 972 332 727
Pg. Pau Casals, 42, Blanes

Casa fundada
1842

Can Burguet

CARNISSERIA
XARCUTERIA

Tel. 972 33 04 87 · can.burguet@gmail.com
Carrer Mollet, 2 · 17300 BLANES (Girona)

P GRATUÏT
PÀRQUING SABA

Carrer Ample, 14 a centre vila · Tel. 972 357 238 · BLANES

CASINO DE BLANES

Gaudeix de la nostra terrassa
cara al mar

Passeig Pau Casals, 36
Tel. 972 90 18 15
17300 BLANES (Girona)

IPATIU DE LA
DOLÇOR

Pastisseria Onenck

Blanes

C. Jaume Ferrer, 2 - Tel. 972 33 03 80

US DESITGEM

BONA FESTA MAJOR

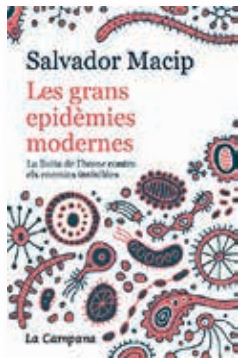
NO DEIXEU QUE LA IL·LUSIÓ DESAPAREIXI!

JUNTS PER
BLANES

Salvador Macip,
doctor en fisiologia
humana i genètica
molecular

PUBLICACIONS

Les grans epidèmies modernes: La lluita de l'home contra els enemics invisibles

COVID-19

Vistes a Sant Joan des
de la platja de Blanes
(Sa Palomera)

Un estiu diferent als altres

[...] un virus m'ha trastocat els plans (els meus i els de tota la humanitat)

No sé quant temps fa que no veig el mar. Quan va començar el confinament, ja tenia bitllets d'avió comprats per anar a Barcelona per feina, unes setmanes després de vacances a Blanes, el meu estimat poble, i un tercer viatge per gaudir el Sant Jordi a la capital. Per algú que, com jo, ha nascut arran de platja i ha de viure lluny de la costa per imperatiu laboral, aquestes escapades són mitja vida. Però un virus m'ha trastocat els plans (els meus i els de tota la humanitat) i ara he perdut el compte de les setmanes que fa que visc tancat entre quatre parets i separat de l'oceà per quilòmetres i quilòmetres del *countryside* anglès. Però el pitjor de tot és la incertesa de no saber quan acabarà aquesta situació anòmala i podré tornar a veure la meva família, els meus amics i la meva terra.

Per molt que ens costi admetre-ho, aquest estiu és diferent als altres. Intentarem dur una vida el més normal possible, però la realitat s'encarregarà de posar les coses al seu lloc. Hi ha una malaltia terriblement contagiosa corrent pel planeta, i una població que encara hi és majoritàriament susceptible (els últims estudis diuen que menys d'un 10% tenen anticossos que els puguin protegir contra el coronavirus). Per molt que Catalunya hagi aconseguit reduir el número de malalts de covid-19 a xifres que conviden a l'optimisme, sobretot gràcies a un llarg i sever confinament observat amb un rigor solidari, la pandèmia continua en marxa. I això vol dir que no podem estar tranquils del tot, perquè els rebrots poden aparèixer en qualsevol moment.

Mentre al Regne Unit, per culpa d'unes polítiques més relaxades, encara estem lluitant per acabar d'aplanar la corba, el sud d'Europa s'ha preparat per la temporada de vacances amb la sensació d'haver fet bé els deures. És comprensible: l'economia de moltes famílies depèn en bona part dels mesos d'estiu, i l'impacte d'haver-los de passar pràcticament en blanc seria terrible. Però aquesta necessitat de recuperar l'activitat com abans millor topa amb moltes incerteses. No sabem encara prou del SARS-CoV-2 com per poder fer prediccions a mig i llarg termini amb suficient confiança. Sembla que els contagis són menors a l'aire lliure i quan les temperatures són altes, i això juga a favor nostre si tenim en compte com són els estius al Mediterrani. Però el virus s'escampa ràpid quan hi ha molta gent junta en poc espai, sobretot en llocs tancats, situacions també molt habituals en aquesta època. Si a això hi sumem que hi ha una relaxació general i que estem obrint les fronteres a turistes de països que potser no han fet les coses tan bé com a Catalunya, és fàcil entendre que les situacions de risc augmentaran molt les properes setmanes.

Davant d'aquesta perspectiva, només tenim una arma: la prudència. No cal ser alarmista: és molt possible que, malgrat tot, aconseguim que la covid-19 no torni a escalar durant l'estiu (a la tardor, quan el clima no ajudi tant i hagin d'obrir les escoles veurem què passa). El fet que ara sabem com reaccionar i tenim el sistema a punt (capacitat per fer tests diagnòstics, hospitals preparats...) hauria de permetre'ns tallar d'arrel qualsevol intent d'escalada. Però tot això no servirà de res si no som conscients dels perills potencials. Hem de continuar fent tant com puguem el que ja sabem que funciona: mantinguem les distàncies, evitem multituds, rentem-nos bé les mans amb freqüència, quedem-nos a casa a menys que sigui necessari sortir, portem mascaretes sempre que sigui possible per evitar anar repartint virus sense saber-ho i estiguem atents a l'aparició de símptomes per poder-ho comunicar ràpidament al metge. Això és més important ara que mai, perquè encara ens queda molt camí per recórrer abans no puguem oblidar-nos d'aquest virus (possiblement no ho podrem fer del tot fins que tinguem una vacuna, que encara tardarà). Sí, aquest és un estiu diferent als altres, però no ens hem de desesperar: la normalitat tornarà algun dia. Sobretot, tinguem seny. I paciència.

L'Ajuntament de Blanes impulsa un nou paquet de mesures per a la reactivació econòmica post-Covid

El ple municipal celebrat pel consistori blanenc, el passat dijous 25 de juny, ha aprovat un nou paquet de mesures per a reactivar econòmicament el municipi, i així, pal·liar els efectes provocats per la pandèmia en l'àmbit local

Durant els darrers mesos, l'Ajuntament ha posat en marxa diverses mesures a través de la Junta de Govern Local i del Ple Municipal amb aquest objectiu, i a l'última sessió plenària n'ha afegit de noves amb la mateixa finalitat.

Una d'elles ha modificat l'ordenança fiscal d'utilització de la via pública amb efectes retroactius de l'1 de gener d'aquest any. El ple municipal ha aprovat que es faci una reducció de la quota tributària del 50% per als rodaires, com firaires o caricaturistes, donat que durant l'estat d'alarma no van poder dur a terme la seva activitat econòmica habitual. També ha aprovat una reducció del 25% pels mercats de fruita i verdura, que no van poder funcionar a ple rendiment durant aquest període de temps. Aquest punt, contemplat a l'ordre del dia de la sessió plenària, s'ha aprovat amb la unanimitat de tots els representants municipals.

Aquestes noves mesures arriben després que el 30 d'abril es promulgues un Decret d'Alcaldia per aprovar la modificació del calendari de cobrament en període voluntari de diversos impostos, taxes i preus públics per ajornar els terminis de pagament d'alguns conceptes.

Posteriorment, el ple del 28 de maig va aprovar provisionalment les modificacions d'ordenances fiscals per adaptar el cobrament de diversos tributs al període en què efectivament s'hagin dut a terme les activitats econòmiques afectades pel tancament obligatori d'establiments per la Covid-19.

Actualment, estan en tràmit diverses propostes a través de la Junta de Govern Local que també tenen l'objectiu de reduir, en part, els cànon municipals a pagar per diversos adjudicataris: blocs de serveis, serveis de temporada i quioscos de gelats, entre d'altres.

El ple municipal ha aprovat que es faci una reducció de la quota tributària del 50% per als rodaires, com firaires o caricaturistes

L'abordatge de les conseqüències provocades per la pandèmia també s'ha tractat en un altre dels punts del ple, on PSC i Cs han presentat una moció per impulsar un fòrum de treball per a la reactivació i reconstrucció econòmica i social de la vila.

El batlle Àngel Canosa presidint el ple telemàtic de juny

Tot i que els grups municipals d'ERC i Blanes en Comú Podem han votat en contra, finalment la proposta d'acord ha prosperat amb el suport, a banda dels dos partits proposants, de Junts per Blanes i del regidor no adscrit, José Morcillo.

A la sessió plenària, també s'han tractat altres temàtiques, sense relació amb la pandèmia, com la protecció de l'edifici situat al Passeig de Mar del municipi, des del punt de vista patrimonial, arquitectònic, històric i paisatgístic.

Aquesta qüestió ha comprès dos dels punts del ple municipal. El primer tenia a veure amb la modificació puntual del Pla

General d'Ordenació Urbana (PGOU) de l'edifici i s'ha aprovat per unanimitat de tots els grups polítics. El segon, que feia referència a la modificació puntual del Pla Especial de Protecció de Patrimoni d'aquesta infraestructura, ha estat aprovat amb els vots favorables dels grups municipals, a excepció del PSC, que s'ha abstingut.

Un altre tema a debat, ha estat la recollida de les modificacions dels representants municipals en els diferents òrgans col·legiats que són competència del ple. Aquest punt s'ha aprovat amb la unanimitat de tots els grups polítics i del regidor no adscrit.

De la mateixa manera que s'ha estat realitzant durant aquests últims mesos, el ple municipal s'ha celebrat telemàticament. Els regidors i regidores dels diferents grups municipals han pogut assistir a la sessió en línia, a excepció de l'Alcalde de Blanes, Àngel Canosa, que ha presidit la sessió des de la Sala de Plens. La ciutadania també ha pogut seguir el ple públicament a través del perfil de Facebook oficial del consistori. ■

ANIVERSARI PERRUQUERIA

L'ARC

El 14 d'abril de l'any 2000 vam obrir les portes de la Perruqueria L'ARC, carrer ample amunt, a la dreta, tot passant sota Sant Bonós i Sant Màximia, copatrons de Blanes que donen aixopluc, protecció al meu espai. I aquell 14 d'abril ho vam fer amb molta il·lusió i també amb por, ho confesso. Però aquí estem, vint anys després, amb més il·lusió, si això és possible, i la por pròpia d'un autònom, que mai no desapareix del tot... I encara i així, passat tot aquest temps, només tinc paraules d'agraïment per a tot@s els que m'han acompanyat al llarg d'aquests anys, família, companyes de feina, client@s, i també per a aquells que ja no són entre nosaltres. Tots i cadascun d'ells han col·laborat per crear aquest vincle tan especial que ens uneix i per aconseguir que la Perruqueria L'Arc sigui un espai únic, tan personal, tan nostre. Jo porto exercint de perruquera des dels 15 anys i només tinc paraules d'agraïment per a cada una d'aquestes persones que han deixat i segueixen deixant, dia rere dia, una empremta inesborrable.

Gràcies a tot@s i per molts anys més!

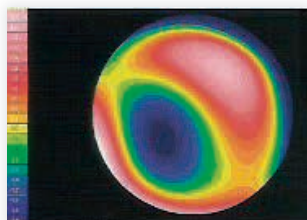
ÒPTICA PLANELLS

Plaça Verge Maria, 1 · 17300 Blanes
T. 972 33 69 58

La teva salut visual és la nostra prioritat!

T'ofereim un servei integral per cuidar des d'avui la salut dels teus ulls

Detectar a temps una malaltia ocular és evitar que la teva vista es vegi afectada d'una manera irreversible

REFRACCIÓ COMPLETA
IDENTIFICACIÓ I CONTROL
QUERATOCON
GLAUCOMA
CATARACTES

RAFFEL PAGES®

Bona festa major!

C. Muralla, 6 - 17300 BLANES
Tel. 972 33 50 87 - www.raffelpages.com
f raffel pages blanes

oker
OCS la teva botiga de Jocs

Casa Oliveras

CASA DEL 1890

Cafè - Bar

P. de Dintre, 10 - Blanes
Tel. 972 357511

Bona Festa Major

Desitgem que tot i les dificultats que aquest 2020 ens ha portat passeu una fel·lç festa major prop de la gent que més estimeu.

I Concurs de Relats Breus i Poesia Online

L'Àrea de Joventut ha comptat amb la col·laboració d'una jove escriptora el talent de la qual la va dur a ser una finalista dels Premis Planeta fa uns anys, Alba Saskia

Ja és públic el veredict del "I Concurs de Relats Breus i Poesia Online" organitzat per primera vegada per l'Àrea de Joventut de l'Ajuntament de Blanes. El certamen ha inclòs dues modalitats: Relats Breus i Poesia. En cadascuna d'elles hi havia dues categories: Categoria Teenager (joves de 14 a 18 anys) i Categoria Juvenil (joves de 19 a 29 anys).

Han participat en aquesta primera edició un total de 16 obres: 7 poesies i 9 relats breus, que corresponen a 13 autors i autores, ja que tres d'ells han presentat treballs en les dues modalitats de relat i poesia. La idea d'organitzar el certamen, que es va encetar coincidint amb la literària data del 23 d'abril, va sorgir de la necessitat de poder organitzar una activitat cultural online per a joves coincidint amb la Diada de Sant Jordi, malgrat el confinament a què calia estar sotmès per la COVID-19.

En la Categoria Teenager per a joves de 14 a 18 anys, la guanyadora en la modalitat de Relat Breu ha estat **Martina Morón** amb 'La chica del ukelele', i en Poesia **Nil Puigdemont** amb el relat titulat 'Beauty'.

En la Categoria Juvenil per a joves de 19 a 29 anys, la guanyadora en la modalitat de Relat Breu ha estat **Clara Adell** amb 'Bodas de Plata', i en Poesia **Germán Bartolomé** amb el treball 'A cel obert'.

L'Àrea de Joventut ha comptat amb la col·laboració d'una jove escriptora el talent de la qual la va dur a ser una finalista dels Premis Planeta fa uns anys, Alba Saskia. L'autora ha col·laborat tant en la organització del certamen com a l'hora de destriar les obres guardonades. Ha explicat que l'experiència li ha resultat molt gratificant, sobretot per formar part d'un projecte nou, que ha arrencat de zero. ■

Treballs de recerca

Una exposició organitzada pel Departament d'Educació de l'Ajuntament de Blanes

La Sala Municipal d'Exposicions Maria Luisa García-Tornel, situada al cèntric Carrer Ample va obrir les portes al públic des del passat dissabte 20 de juny i fins al 5 de juliol per exposar pòsters dels millors treballs de recerca dels tres instituts públics del municipi: S'Agulla, Sa Palomera i Serrallarga, corresponents al curs 2019-2020, una exposició organitzada pel Departament d'Educació de l'Ajuntament de Blanes.

Els respectius equips docents dels tres centres educatius han triat els millors treballs de recerca, al mateix temps que també s'han encarregat d'escollir d'entre tots ells els dos

millors perquè siguin reconeguts amb un premi en metàl·lic. Els noms dels guanyadors i guanyadores no se sabran fins l'acte oficial de lliurament que tindrà lloc el dissabte 11 de juliol.

Els treballs de recerca és una activitat d'investigació que han de fer tot l'alumnat de batxillerat. S'ha d'iniciar preferentment durant el primer curs i presentar obligatòriament durant el segon curs. Cada alumne tria la matèria sobre la qual vol treballar i compta amb el guiatge d'un tutor, que els acompanya en tot el camí per ajudar-los. ■

Clínica Veterinària RODAMÓN Dra. Mònica Pérez Redruello

de dilluns a divendres de
10.30 a 13 i de 17 a 20,30 h.
Dissabtes de 9.30 a 14 h.

C. Josep Tarradellas, 6
BLANES
Tel. 972 352 046

Bona festa major!

Tots els grups polítics de Lloret van a una contra la Covid-19

L'alcalde i els vint regidors van signar un document per fer palesa la unanimitat en les mesures per combatre la crisi sanitària, social i econòmica

Els dos últims plens a Lloret s'han fet seguint estrictament totes les mesures d'higiene i seguretat per evitar possibles contagis

Unanimitat en totes les mesures preses per fer front a la crisi del coronavirus a Lloret de Mar. L'alcalde i els vint regidors van voler fer palès el consens de manera explícita signant un document que van presentar abans del ple extraordinari on van tractar només temes relacionats amb la Covid-19. D'aquesta manera, demostren que sumen esforços i treballen tots units per poder superar la crisi sanitària, econòmica i social que ha provocat la Covid-19.

Tots els grups municipals són conscients que no només aquest any sinó que els propers dos anys, com a mínim, el presupost vindrà marcat per la crisi del coronavirus. De moment, s'han impulsat una sèrie de mesures per fer-hi front. La més destacada és una modificació de crèdit de 600.000 euros per destinar tant a Benestar i Família com a Promoció Econòmica, les dues àrees més afectades per la crisi de la Covid-19.

La meitat, 300.000 euros, es destinarà a les famílies més desfavorides que tinguin necessitats puntuals, urgents, bàsiques i de subsistència. La resta, aniran per als sectors del comerç, la restauració i els autònoms i petites empreses del municipi. D'aquests diners, cal destacar que 120.000 euros ani-

ran a la creació d'una targeta comerç per incentivar el consum local a Lloret de Mar. El funcionament serà el següent: els clients compraran una targeta per un import però disposaran d'un saldo superior per gastar en comerç, restauració o petites empreses del municipi; en aquest sentit, pagaran 17 o 33 euros i comptaran amb 30 o 50 euros, respectivament.

Al ple extraordinari també es va aprovar una altra modificació de crèdit en l'àmbit de la política d'inversions. La intenció és destinar 600.000 euros per impulsar el nou centre sociosanitari. Un projecte que tots els partits portaven als seus programes electorals i que ara que la crisi del coronavirus ha posat de relleu la important tasca que tenen les residències de gent gran, han decidit accelerar.

Es va aprovar una altra modificació de crèdit en l'àmbit de la política d'inversions. La intenció és destinar 600.000 euros per impulsar el nou centre sociosanitari

Plenari Lloret de Mar

A més, també es reserven 500.000 euros per a l'adquisició d'habitatge social, una altra necessitat destacada. I es destinaran els recursos necessaris al Centre de Distribució d'Aliments, que ha vist com s'ha incrementat exponencialment el nombre d'usuaris, i al rober gestionat per Càritas.

En l'àmbit de les polítiques públiques fiscals, l'Ajuntament ha adoptat les mesures necessàries per reduir la càrrega fiscal suportada per empreses i autònoms que pertanyen als sectors turístic i de restauració. Així doncs, el consistori ha suspès les taxes d'ocupació i ús de la via pública i la de recollida d'escombraries el temps en què l'activitat ha estat aturada total o parcialment arran de l'estat d'alarma. Una mesura que ha provocat que el Consistori deixi d'ingressar uns 440.000 euros.

A més, pel que fa a la taxa d'ocupació de la via pública per a les terrasses de bars, restaurants i cafeteries, s'han aplicat diferents descomptes i la possibilitat d'ampliar l'espai per poder pal·liar la reducció d'aforament a què obliguen les mesures de distanciament físic.

En l'àmbit del compromís públic dels càrrecs electes, al ple també s'ha acordat, tal com ja s'havia anunciat, una reducció dels

salari i de les retribucions dels càrrecs electes durant tot el que queda de mandat. D'aquesta manera, els vint regidors i l'alcalde percebran les mateixes retribucions que hi havia fixades l'any 2015. Aquesta mesura implicarà un estalvi de 115.0000 euros durant la resta del mandat.

Tot això és el que es va acordar al ple extraordinari del 12 de juny, mentre que a la sessió ordinària del maig es va donar compte de la conformació del nou govern local. Recordem que quatre regidors van deixar el PSC per passar a ser no adscrits, però s'han quedat al Govern, que ha expulsat el socialista Francisco Pastor i ha fet entrar ERC. Això fa que l'equip de govern passi d'onze regidors a tretze, tot i que des del govern han volgut deixar clar que el canvi no suposarà un sobrecost, sinó que representarà un estalvi de 25.000 euros, ja que els nous regidors republicans no cobraran un salari, sinó que seguiran percebut les assignacions d'assistència al plenari, a les comissions informatives i a les juntes de govern.

Un altre punt aprovat al ple del maig va ser la modificació de les taxes per casar-se en equipaments municipals. La principal novetat és que s'aplicarà una bonificació quan com a mínim un membre de la

parella faci un any que està censat a Lloret. A partir d'ara, la taxa per casar-se a l'Ajuntament és de 200 euros (55 per als veïns) i als Jardins de Santa Clotilde 700 euros (555 per als veïns). A més, també es va acordar que les parelles que es casin en altres espais que no siguin municipals hauran de pagar una taxa de 193 euros (que serà de 48 per als lloretencs).

Tant el ple ordinari com l'extraordinari es van fer complint totes les mesures d'higiene i seguretat necessàries en la situació de pandèmia que vivim. De manera que a la taula només s'hi van assegurar l'alcalde i els portaveus, mentre que la resta de regidors eren a la zona del públic, amb cadires separades per dos metres de distància. Abans d'entrar, tothom es va posar mascareta, es va prendre la mesura, es va rentar les mans i cada cop que un regidor parlava al faristol calia desinfectar-lo. La sala va estar tancada al públic, però la sessió es va poder seguir en directe, com sempre, a través de Nova Ràdio Lloret. ■

El temps de reflexió és una economia de temps

L'u de maig de 1904, s'inaugurava el monument de l'Àngel, una obra singular que forma part del tan reivindicat (i promocionat) capítol indià de la nostra història. Des d'aquestes pàgines de Celobert (núm. 35, maig de 2008), ens recordava l'historiador Fèlix Rabassa Martí, una frase de la crònica de l'acte inaugural, publicada per "La Costa de Llevant"

Lloret de Mar està d'enhonorabona i Catalunya conté en son terror nova fita gloriosa de la esplendidés de son renaixent art

Com és ben conegut, aquest monument el va fer possible l'americano Nicolau Font i Maig, que va contractar importants personalitats artístiques d'aquell gran moment del modernisme com l'autor del projecte, Enric Monserdà i Vidal, i els executors de la part escultòrica, Frederic Bechini, Eusebi Arnau i Joan Pujol. Em pregunto què pensarien tots ells si, per un moment, podessin contemplar l'estat actual d'aquell esplèndid monument.

Què podrien dir, de l'abandonament que n'han fet les diferents generacions que s'han anat succeint, fins a la nostra, en que la degradació ha arribat a un estat, absolutament crític.

He escrit crític perquè, l'estat decadent és prou denunciat i conegut, de fa anys (com passa amb la resta d'elements del conjunt: les casetes, les dues creus de terme, i lo Pedró, de Puig i Cadafalch). Però aquests dies de confinament, en la primera sortida, el vaig visitar. Feia una mica de vent, i vaig sentir un soroll metàl·lic. Eren... les ales de l'Àngel, que tenen moviment. Mentre observava un forat prou visible en l'ala dreta, el meu net saltava entre les pedres al peu del monument, fins que es va acostar amb un objecte que havia trobat. Es tracta d'una de les plomes metàl·liques del monument, que s'ha després, i era al terra.

Vaig pujar amb la càmera i he pogut fer algunes fotos. Interpreto que les ales tenen una estructura interna de ferro, coberta per sobre i per sota amb multitud de peces diferents de llautó (sembla), subjectes per uns orificis (segons es pot veure a la imatge de la peça després, de 17x11 cm) que, suposo, deuen anar reblats. Els anys i els agents atmosfèrics han fet saltar alguns d'aquests reblons, i a partir d'aquí, que vagin saltant els altres, és només cosa de temps. **Cada ventada és un atemptat a la integritat del monument.** És sorprenent que, el rovell del ferro, hagi respectat l'estructura, des de la seva construcció, fa 117 anys. Un miracle; improrrogable, però.

L'actuació per preservar-lo, és inajornable. Mirant les imatges en detall, es comprova que, de peces com aquesta, en falten moltes. L'ala dreta és la més afectada: hi ha un conjunt de "plomes" que s'han deformat, estan aixecades, suposo que per algun esforç mecànic que han de suportar en el procés de degradació que pateixen, i deixen descoberts, a la vista, els ferros rovellats de l'estructura. Però també a l'ala esquerra s'observa com hi falten peces; sens dubte, seguirà el mateix procés de l'ala germana.

És un fet conegut que, algunes persones als últims anys, han trobat peces del monument, que es van guardar; possiblement n'hi hagi d'altres, que no hauran tingut el mateix interès. Caldria intentar una crida per recuperar el que es pugui. Guardo en custòdia aquesta, a disposició dels restauradors, per quan siguin mobilitzats. D'altra banda, també hem comprovat, darrerament, com han caigut tres pilars metàl·lics de la cadena perimetral de la creu de terme de Puig i Cadafalch. Falta poc perquè desapareixi la cadena.

Arribat aquí, em sento amb total impotència, però amb més indignació encara, per cercar una sortida a aquesta situació. Aquest monument, com els altres que componen el conjunt d'obres modernistes de Sant Pere del Bosc, és de propietat privada. Però el seu creador, l'estimat Nicolau Font i Maig, va voler que

aquestes obres fossin de lliure accés a tothom: són (excepte el Santuari de Sant Pere del Bosc) en espais oberts i públics. Això, i la importància del seu valor artístic, les converteix en uns actius de primer ordre, del Patrimoni Cultural de la nostra vila. Però, fins al dia d'avui, no s'ha vist cap acció del nostre consistori, per intentar preservar aquests importants actius.

L'Ajuntament de Lloret no pot pretendre passar al propietari, la obligació d'una restauració i d'unes mesures de protecció (a tot el conjunt), inhibint-se en aquest objectiu. Celebro molt sincerament la notícia recent que la nostra població ha estat admesa com a nou membre del Consell Internacional dels Monuments i Llocs Històrics (ICOMOS), un organisme internacional dedicat a debatre problemes i solucions per a la gestió i conservació del patrimoni cultural. Com celebro el projecte que Lloret sigui nomenada Capital de la Cultura 2023. Però... alguna cosa no em lliga.

Els monuments en procés de degradació, estan inclosos en el Catàleg de béns A PROTEGIR segons l'article 21 de la Normativa Urbanística del Pla d'Ordenació Urbana Municipal. Les mesures de protecció, segons el mateix article, es concretaran en la possible redacció d'un Pla Especial de Protecció del Patrimoni Cultural de Lloret, del que (m'agradaria equivocar-me), no se n'ha sentit a parlar més, des de l'aprovació del POUM, ja fa

tretze anys. Però no s'ha fet cap tràmit, ni tan sols per a la seva declaració com a Béns Culturals d'Interès Local, amb el Pla Especial esmentat, o amb la tramitació prevista per l'article 17 de la Llei 9/93 de Patrimoni Cultural Català, per aconseguir la protecció que mereixen també a nivell de Catalunya, amb els avantatges que podria comportar aquesta protecció.

No tinc cap dubte que la propietat estaria receptiva a un conveni amb l'Ajuntament, que permetés la intervenció pública en la restauració i manteniment. Hi ha precedents recents, com els importants recursos aconseguits per a la restauració del temple parroquial de Sant Romà, amb la col·laboració de la societat civil del nostre municipi, de la ma de l'Ajuntament.

Hem arribat al límit. De veritat: falta molt poc perquè l'Àngel, perdi les ales. Llavors, aquella fita esplendorosa del seu art renaixent, es convertirà en un monument a la deixadesa, la irresponsabilitat, la ineptitud. Un monument a la vergonya.

Algú s'hi posarà?

**ASSESSORS
ENERGÈTICS**

C/Bellaire, 28 17300 Blanes (Girona)
TEL: 664 562 986-972 353 688
e-mail: info@solucionsblanes.com
www.solucionsblanes.com

GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Scs. de J. Gironès, S.A. · Fundada el 1962

**Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial**

Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

Olga Casado,
periodista

COVID-19

La pandèmia de la Covid-19 ha alterat l'agenda política a tots els nivells. En el pla local, com afectarà el seguiment i l'execució dels pressupostos, es contemplaran noves partides?

Més que noves partides, es contemplaran canvis de partides, moltíssimes. Un cop s'aproven els pressupostos, en aquest cas a inicis de desembre, comporta que aprovem una sèrie d'accions, ja sigui de partides per a despesa corrent o per inversions. Amb tot el que ha passat amb la crisi de la Covid-19, moltes de les partides se'n van en norris i ens ho replantegem tot, i això, es fa en forma de modificacions de crèdit. Per tant, el que hem fet és acordar amb tots els grups polítics del Govern i de l'oposició, amb els sis grups polítics i regidors no adscrits, amb tothom, a què hem de dedicar aquests diners ara.

L'actitud de l'oposició ha estat de mà estesa i molta relació

L'equip de Govern s'ha sentit recolzat pels partits polítics que conformen l'oposició a l'Ajuntament de Lloret de Mar?

Sí, de fet crec que hem tingut la millor relació possible des que sóc alcalde, ara fa cinc anys. En línies generals, després sempre hi ha algú que intenta fer política de petites coses, l'actitud de l'oposició ha estat de mà estesa i molta relació. Des del govern també hem fet un sobre esforç per informar en tot moment de tot allò que passava. Hem tingut un contacte constant, fins i tot amb reunions entre dues i tres vegades per setmana, per co-decidir que fariem després, però també per informar-los. Crec que la relació ha estat més que correcta, i per tant, no em puc queixar.

L'Ajuntament participa parcialment en la gestió de l'Hospital Sociosanitari. Com valora la gestió realitzada durant la crisi?

De fet, no és que l'Ajuntament participi en la gestió. L'Ajuntament és el propietari del centre sociosanitari però la gestió la porta la Corporació de Salut del Maresme i la Selva. La valoració que en fem és que hem patit una situació molt complicada. Han hagut d'aprendre sobre el camí, sobre la marxa, igual que la resta de residències sociosanitàries o geriàtriques del país. Segurament, al principi els protocols no van ser tan exhaustius com haurien d'haver estat, però tampoc ningú coneixia l'abastament de la malaltia o de la pandèmia. A mesura que hem anat avançant, han anat millorant amb protocols i condicions, i podríem dir que al final han fet la feina el millor que han pogut i veurem què en surt de tot això. En qualsevol cas, segurament hi haurà un abans i un després en la gestió de les residències geriàtriques i sociosanitàries a tot arreu, i per tant, a partir d'aquí, extraurem conclusions quan s'escaigui.

Obriran els casals d'estiu? A nivell municipal, quines mesures de seguretat sanitària es prendran en cas que obrin?

Els casals d'estiu a Lloret de Mar tenen una importància vital perquè és el moment de temporada alta pel que fa a temes laborals. La majoria de la gent té una feina relacionada amb l'hostaleria, directament

o indirectament, i per tant, les famílies lloretenques són molt usuàries, i jo també ho sóc, dels casals d'estiu. Per nosaltres és important que hi siguin, especialment, en un any com aquest, en què els infants han estat poc sociabilitzats en els últims tres mesos, perquè han estat confinats. Per tant, estem treballant des del Departament d'Educació, però també en coordinació amb el Departament d'Esports i el de Benestar i Família perquè hi puguin haver casals d'estiu, tan públics com els que no ho són però utilitzen equipaments públics, i perquè com a mínim hi hagi una oferta.

L'Ajuntament de Lloret de Mar ha impulsat un pla de formació per a preparar a empreses i treballadors per a l'obertura, després de la crisi generada per la Covid-19. Un cop finalitzat, quina valoració en fa?

La valoració és excel·lent. A l'inici, pensàvem que si arribàvem a 4.000 persones, seria una molt bona xifra. De fet, hem doblat la millor de les previsions: hem arribat a 8.506 persones. Creiem que hem assolit els objectius amb escreix i que els professionals del món de l'hostaleria i el sector turístic lloretenc estaran més ben preparats que altres destinacions perquè han pogut fer una formació genèrica i específica. La part de la nostra feina l'hem fet, ara cal que la gent tingui ganes de venir de vacances, que les fronteres estiguin obertes i que els protocols se segueixin i no siguin excessivament durs.

L'Ajuntament impulsarà mesures o protocols per a presentar el municipi com una destinació lliure de Covid-19?

No tenim l'ambició o l'atreuiment de dir que serem lliures de Covid-19, perquè no ho sabem. El que sí que estem fent amb aquest pla transversal, que hem treballat des de Lloret Turisme i l'Ajuntament, és mostrar que som els que més ben preparats estarem un cop arribi el moment de rebre turistes, perquè: hem format a la majoria de treballadors i treballadores del sector; hem pres mesures a la via pública i a les platges; i ens hem assegut amb les

associacions, hotelers, comerciants i bars. Això sí que traspasa un missatge de seguretat al turista, a aquell senyor alemany, a la família francesa o a la de Barcelona que no sap on anirà de vacances, podran veure que Lloret s'ha preparat bé. Per tant, una percepció de seguretat crec que sí que la podem donar.

Quin serà el perfil de turista aquesta temporada turística?

Crec que aquest estiu tindrem més visitants de l'àrea metropolitana de Barcelona perquè considero que la gent escollirà fer turisme a llocs més propers. Per tant, la nostra zona més propera és el sud de França i l'àrea metropolitana de Barcelona. Entenc que la temporada alta rebrem més visitants catalans, perquè segurament els que optaven per marxar a Itàlia, Alemanya o el sud-est asiàtic, decideixin fer les vacances en un radi més curt. Crec que vindran més turistes de l'àrea metropolitana, que en temporada alta potser no ens visitaven tant, i venien més repartits durant l'any.

També, considero que podrem gaudir d'un Lloret de Mar diferent, perquè al cap i a la fi, és un lloc on tenim una gran capacitat d'atraure gent. És una destinació de grans xifres, i com aquest any malauradament seran menys, també podrem donar a conèixer un Lloret de Mar més minimalista, tranquil i diferent.

Les platges seran un dels llocs més complicats per a garantir les normes de seguretat sanitària establertes per les administracions públiques. L'Ajuntament de Lloret de Mar ha plantejat dividir-les en franges per edat. Quines mesures es prendran des del consistori per a garantir-ho?

Les dues principals platges, Lloret i Fenals, d'una manera orgànica i natural ja queden bastant segmentades: les famílies normalment es posen a Sa Caleta; la gent gran davant el Museu del Mar perquè l'accessibilitat és més planera; i els grups d'amics i parelles, que van sense nens, entre l'Ajuntament i l'Avinguda Just

Hem format a la majoria de treballadors i treballadores del sector

Marlés. El que fem nosaltres és proposar obertament aquesta segmentació i recomanar-la a la gent. Ja tenim preparat aquest pla en què dividirem les platges d'una manera molt visual, amb accessos i sortides, i un control de presència.

Però, la platja seguirà sent un lloc divertit i per relaxar-se, no serà una fàbrica on et diran on t'has de col·locar i on no. Evidentment, tampoc serà un estat policial, on si algú canvia d'àrea, algú et cridarà l'atenció. Primer, perquè no ho volem. La platja ha de ser un lloc de relax. Segon, perquè tampoc tindriem la capacitat per executar-ho.

Es podrà salvar la temporada turística a Lloret de Mar?

La meua opinió és que sí. Una altra cosa és que considerem salvar la temporada: si la comparativa la fem amb el novembre, que teníem unes expectatives altíssimes, o si la fem amb fa unes setmanes, que estàvem tots a casa confinats i molta gent deia que no hi hauria turistes ni temporada.

Sabem que Lloret de Mar ha aparegut als motors de cerca com una de les quatre destinacions de l'estat espanyol que més gent busca, hem d'acabar de veure si això s'acaba convertint en reserves. Però si no et busquen, segur que no et reserven. Si et busquen, pot ser que et reservin.

Per tant, s'estan donant els ingredients per poder salvar la temporada. Si fem la comparativa amb l'any passat, evidentment serà una temporada molt dolenta. Si ens posem a la casuística actual, crec que podrem acabar salvant la temporada. ■

La cultura transforma i ens transforma. Celobert

SIMÈTRIC
marcs a mida

C. Vall de Venècia, 40
LLORET DE MAR

Tel. **972 37 00 87**
simetriclloret@hotmail.com

Llibreria Fleca Fenals

LOTERIA DE CATALUNYA

OBERT TOT L'ANY

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
CÒPIES I MPRESIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

MONTPHOTO

INSPIRATS PER LA NATURA

Amb 24 anys de trajectòria el MontPhoto FEST s'ha posicionat com una de les fites indispensables pels amants de la fotografia de natura. Durant les diverses edicions han creat una gran xarxa de connexió amb fotògrafs de tot el món, això permet l'intercanvi de coneixements i la universalitat del concurs. Prestigi, serietat i avantguarda són les marques de distinció d'aquest festival internacional, nascut a Lloret de Mar, que s'ha guanyat a pols el bon posicionament del que pot presumir avui dia

Christian Vizl, finalista Mundo subacuático MontPhoto 2019

La necessitat de conèixer la natura i el món que ens envolta ha estat una constant que ha acompanyat l'existència de l'ésser humà. Des de les primeres imatges dibuixades a les coves prehistòriques, passant per les il·lustracions del món clàssic, com la *Història Natural* de Plini, els bestiaris i herbolaris medievals il·luminats a mà, fins arribar a la invenció del gravat per a acompanyar als compendis científics, la recerca de la representació fidel de la natura ha estat una fita a assolir. Amb l'adveniment de la fotografia, l'estudi del món, va donar un punt d'inflexió sorprenent. Va permetre poder conèixer paisatges remots, animals mai vistos i, fins i tot, va contribuir a posar en valor espais naturals que l'humà no era conscient ni de que existien. Les imatges ens han acompanyat al llarg de la història per a

poder estudiar i comprendre els secrets del nostre planeta, un hàbitat que, per més sorprenent que ens sembli, encara no coneixem prou bé.

Una finestra oberta a la natura

El fotògrafs de natura de l'actualitat han recollit el testimoni d'aquells primers pioners que es van interessar en captar a través d'un objectiu el que la revolució tecnològica semblava estar repudiant. El progrés i la industrialització ferotge havia arravatat l'essència primigènia de l'ésser humà per a convertir-lo en un animal eminentment urbà.

En una societat aclaparada per la multitud d'imatges que capten les nostres retines cada dia, es fa molt difícil que una fotografia ens impacti o sorprengui.

L'arribada del món digital a permès la incorporació de càmeres als dispositius mòbils que, a la vegada, han contribuït a la universalització del fet fotogràfic. Les xarxes socials també han fomentat l'expansió de la imatge com a pretext per reafirmar-nos com a persones dessacralitzant l'acte de disparar a un objectiu concret per a retratar-lo. I es que les imatges captades pels fotògrafs de natura estan a la antítesis de la rapidesa actual, són el resultat de la infinitat d'hores a l'espera de l'anhelat instant decisiu, d'aquell moment que en mil·lèsimes de segon pot esdevenir una fotografia que passi a la posteritat. Un esforç amb resultats estètics sorprenents però, alhora, indispensables per al coneixement i la divulgació científica del món natural.

Robert Haasmann, MontPhoto 2019

Un concurs fotogràfic de fama internacional nascut a Lloret de Mar

L'any 1997, sota el paraigües del Centre excursionista de Lloret de Mar i de la mà del seu president Josep Carreras, neix la idea de realitzar un concurs de fotografia de muntanya. L'anomenat *Trofeu Montbarbat* veia la llum com a embrió del que més tard seria, el *MontPhoto FEST*, un festival que va superar totes les seves expectatives amb escreix. L'objectiu era compartir i difondre els paratges que visitaven amb l'associació. Amb un total de 72 participants i no més de 340 obres presentades, s'iniciava una aventura que cap dels seus organitzadors hagués sospitat que arribaria a les fites actuals: prop de 14000 fotografies amb un miler de participants d'arreu del món.

24 anys després s'ha convertit en un concurs reconegut a nivell mundial, que funciona amb la col·laboració desinteressada i el factor humà de tots els que hi participen per fer-ho realitat. Amb un pressupost escandalosament baix, han aconseguit posicionar-se com un dels millors concursos de fotografia de natura a nivell europeu i un dels referents a nivell internacional juntament amb el *Wildlife Photographer of the Year* i el *GDT German Society for Nature Photography*.

El salt digital ha empès a MontPhoto FEST a un creixement exponencial dels seus participants, de la qualitat del concurs i del prestigi internacional. Gràcies a les noves tecnologies la comissió tècnica del concurs, encapçalada per Paco Membrives i formada per un equip heterogeni, es connecta a cop de clic entre Blanes, Cadis, Màlaga i Berlin. A més per tercer any consecutiu ha augmentat el nombre de participants tot i les dificultats causades per la pandèmia de la COVID-19.

La fotografia com a vehicle educatiu

En un moment en que la segmentació del món de la cultura fa cada vegada més difícil arribar a nous públics, MontPhoto es posiciona com una cita amb trets diferenciadors. Un cop acabat

el concurs la feina no acaba, de fet, tot just comença. Es reafirmen com un festival amb valor afegit gràcies a la suma de continguts, projectes i activitats molt difícils de trobar entre la gran quantitat de concursos de fotografia que existeixen.

Les imatges serveixen de pretext per a poder educar, donar a conèixer la natura i denunciar els comportaments abusius de la humanitat cap al nostre planeta. En aquest sentit han creat un pla educatiu, MontPhotoEduca, en el que junt amb les escoles i instituts s'articulen visites a les exposicions i xerrades formatives, sempre amb la intenció de propagar les lliçons que les imatges capturades en mil·lèsimes de segon ens expliquen. Un dels principals objectius és fer accessible la fotografia de natura a tothom, i que aquesta serveixi de vehicle per a interpel·lar al públic amb esperit crític. Les activitats programades pels més menuts busquen el treball introspectiu de cada alumne, que no només es busqui el gaudi estètic si no que es faci preguntes i que conegui la història que hi ha darrera de cada imatge. La participació en congressos, fires, espais expositius, difusió online o publicacions divulgatives són algunes de les activitats amb les que promou la fotografia de natura com a valor per a conèixer el nostre entorn.

Compromís mediambiental

El respecte cap a l'entorn natural és una de les condicions fonamentals del concurs. Des de MontPhoto s'ha vetllat perquè aquesta sigui una de les constants. Poden presumir de ser un dels primers concursos de fotografia que va dictar un codi de comportament ètic dels participants. Per descomptat l'equip de selecció rebutja qualsevol imatge que hagi estat manipulada digitalment o que s'hagi pres de manera negligent envers la natura. La condició indispensable de les imatges presentades al concurs és que han de reflectir amb fidelitat situacions naturals, sense alterar l'entorn, el comportament i la conservació dels éssers vius dins del seu habitat. Aquests codis estan basats en el comportament a muntanya, turístic i esportiu i fonamentalment en la fotografia de natura.

Tot això pensat per a que els resultats captats per les càmeres siguin el més fidels possibles a la realitat i no interfereixin en el curs de la natura. Darrere de les millors fotografies de naturalesa del món hi ha molta preparació, hores d'estudi de l'entorn captades en un instant per l'objectiu. Avui aquests tipus de fotografies tenen un paper important per al coneixement del nostre planeta, però alhora són testimoni i denuncia de la desaparició de paisatges i fauna.

MontPhoto 2020

Enguany el festival es durà a terme, amb condicions especials, durant la primera setmana d'octubre a Lloret de Mar com és de costum. A causa de la pandèmia global la cita es reinventa amb una nova versió en format virtual però amb l'estructura i continguts habituals. Una programació, treballada amb escreix, com és de costum, que gràcies a les noves tecnologies els permetrà arribar a més públic. Destaquen les nombroses activitats, taules rodones, exposicions i més sorpreses entorn de la fotografia de natura. L'entrega de premis és un dels plats forts, però no és el principal objectiu del festival. Amb un jurat de luxe format per especialistes, referents en la fotografia de natura com: Kathy Moran, sotsdirectora de fotografia de la revista *National Geographic*; el danès Morten Hilmer, fotògraf professional de natura o la fotògrafa científica Esther Horvath, l'elecció dels guardonats no és casualitat. Les fotografies premiades passen a formar part del programa educatiu del festival i contribueixen al coneixement científic, a la preservació i valoració mediambiental. En l'actualitat, MontPhoto rep milers de fotografies de tot el món, que es mostren en l'exposició itinerant, la publicació pròpia *Inspirats per la Natura*, en les galeries en línia, i són publicades en les millors revistes de el sector. Tot això els permet una gran difusió de les obres presentades a concursos i dels seus autors. *"El nostre festival, MontPhoto FEST, s'ha convertit en el punt de trobada de referència a Espanya de professionals i aficionats a la fotografia de natura. Amb els anys, l'important, no ha canviat. Seguim fidels al nostre caràcter, un esperit obert, proper i autèntic"*, afirmen.

la
l'arroseria
RESTAURANT

La casa de l'arròs

C/ Antilles, 5
Platja de Fenals - Lloret de Mar

www.arroseriadefenals.cat

Telèfons de contacte:
972-361-264 / 617-518-388

YASUJI FUSANO

UN LLORETENC NASCUT AL JAPÓ

El coronavirus se'ns ha emportat en Yasuji Fusano, un lloretenc adoptiu molt estimat a casa nostra. Va morir el passat dia 30 de març. En Fusano havia nascut a Kyoto (Japó), el 27 de novembre de 1940

Fusano amb la seva esposa i autoritats, el dia que va rebre la Medalla de l'Esport

Esportista de ben jove, va arribar a ser porter de la selecció japonesa de waterpolo. La temporada 1963-64 va ser elegit el millor porter de waterpolo d'aquell país. Dins la dècada dels seixanta i vinculat, també, al món del waterpolo, es va traslladar amb un altre company japonès a Alemanya. Aprofitant el temps de vacances i ja que estaven a Europa, ell i el seu company van decidir veure mon.

Esportista de ben jove, va arribar a ser porter de la selecció japonesa de waterpolo. La temporada 1963-64 va ser elegit el millor porter de waterpolo d'aquell país

L'amic va preferir anar a Moscou i Fusano va triar Espanya i, concretament, Madrid. Després de visitar el Prado i quedar saturat de pintura, algú li recomanà que anés a Granada, que li agradaria. Així ho féu. Es va instal·lar en una pensió de preu mòdic i allà es va trobar amb un grup de noies de Lloret: les germanes Pepita i Cristina Bonhome, la Coia Dulsat, la Cristina Vindual i la Carme Puigvert. Quan

acabava el fort de la temporada turística a la nostra vila, elles solien fer un viatge cada any i en aquella ocasió havien triat visitar el sud d'Espanya. Eren les úniques de la pensió, d'altra banda, que parlaven l'anglès, cosa que facilità la relació amb en Fusano, a qui no entenia ningú més. A partir d'aquell moment els va demanar si podia anar amb elles, el van acceptar a la colla i, en les diverses sortides, en Yasuji va fer moltes fotografies i, tot i que no li va dir res, ja es va enamorar de la Pepita Bonhome Andreu. Va ser allò que en diuen un amor a primera vista. L'any següent, amb l'excusa de venir a ensenyar les fotografies, ja va viatjar fins a Lloret. El noviatge es va formalitzar, cap a finals de 1968 ja es va instal·lar aquí i el 7 de desembre del mateix any es van casar a l'ermita de Santa Cristina. Tot seguit, en Fusano va desplegar la seva vida esportiva en diversos camps, alhora que s'anava identificant amb el tarannà del país. La seva dona havia estat membre de la colla sardanista Dansaires Lloretencs, fundada l'any 1955, i el va ensenyar en el conreu de la sardana. En Yasuji va anar participant en ballades i en la vida cultural de Lloret. Professionalment, durant sis anys, entre 1972 i 1978, va entrenar el Club Natació Banyoles i al tercer any ja el va fer pujar a la divisió d'honor. Més tard es va instal·lar a Lloret com a professor de natació de la piscina de l'Hotel Annabel

i hi va estar onze anys. La majoria de la mainada local va passar per les seves mans. Al llarg d'aquest temps va ser l'iniciador de la Travessia de la Badia de Lloret, l'any 1982, i el següent, de la Travessia de Lloret a Santa Cristina, el dia de la patrona (24 de juliol). L'any 1992 el van nomenar secretari coordinador de la Federació de Natació del Japó per als Jocs Olímpics de Barcelona i assistent del Comitè Olímpic del Japó. Aquell mateix any va fundar, junt amb altres persones, el Club Natació Lloret, des del qual lluità fins que aconseguí veure fer realitat la construcció de la piscina municipal. La seva tasca li ha estat reconeguda a través de diversos guardons: l'any 1993 l'Ajuntament de Lloret li atorgà el Premi a la Millor Tasca Esportiva i el 2013 el Trofeu Forjador de l'Esport.

L'any 1993 l'Ajuntament de Lloret li atorgà el Premi a la Millor Tasca Esportiva i el 2013 el Trofeu Forjador de l'Esport

La Generalitat de Catalunya li concedí l'any 2014 la Medalla de l'Esport de les comarques gironines. L'any 2019 es va posar el seu nom al carril 5 de la Piscina Municipal Lloretenca. Enguany, el Club Natació Banyoles volia retre-li un homenatge especial amb motiu dels seus 80 anys però ja no hi van ser a temps. Aquest any encara havia participat amb molts altres banyistes en una altra de les activitats que havia impulsat el Club Natació Lloret: el que en deien "El primer bany de l'any", el matí de l'1 de gener. En Fusano era el qui dirigia els exercicis d'escalfament i de recuperació abans i després d'anar a l'aigua.

Junt amb l'atleta emergia sempre, però, l'home social, sensible, interessat per la cultura. En el camp de l'art tocava el piano i la guitarra. Li agradava molt el cant. Formà part de la coral parroquial Alba de Prima en temps de la directora Carme Riera i, fins i tot, arribà a anar a classe de cant a Girona per millorar les seves condicions. Era un entusiasta del pa amb tomàquet, la exquisidesa del qual ponderava arreu on anava. Quan ja tenia seixanta anys, va participar en dos cursos de sardanes dels que dirigia la Roser Ribot i hi va aprendre a comptar i repartir. Però el seu afany perfeccionista el va portar a contactar amb la colla sardanista Antaviana de Tordera i durant uns anys

Junt amb l'atleta emergia sempre, però, l'home social, sensible, interessat per la cultura

anà als seus assaigs per tal de millorar com a ballador. A les audicions de l'estiu de Lloret no hi faltava mai, amb les seves espadenyes de vetes impecables. Havia format part del grup que, per Sant Romà, patró de la parròquia, organitzava, d'ençà de 1979, el ball de la sardana al voltant de l'altar, a l'hora de l'ofertori de la missa. A vegades ho havia preparat i altres hi havia participat ballant directament (el 2015 i el 2016, per exemple). Era, d'altra banda, un bon creient. El rector Josep Benet (1974-1997) en alguna ocasió li havia fet cantar, en solitari, alguna cançó típica del Japó, durant la festa del Nadal. Des del 2012, aproximadament, cada hivern, junt amb en Jordi Rocas, dirigia un cursat d'ensenyament de ballar sardanes al Centre Cívic del Rieral, per a nous interessats. L'última ballada a la qual va assistir va ser l'aplec dels Perdons, a Santa Cristina, el diumenge 8 de març. El compositor Jaume Cristau li està preparant una sardana de record titulada "Fusano in memoriam."

Una cosa que sap poca gent és que de jove va fer la carrera de periodista, si bé no la va exercir pràcticament mai, ja que sempre estava a la piscina i no li quedava temps per a res més.

A Lloret, amb la seva influència, va aconseguir portar una mena d'escola de formació de noies de l'alta societat japonesa que es va instal·lar uns anys a Can Jun-cadella i que, a la llarga, no va quallar i va deixar d'existir. La finca es va convertir en la residència privada d'un expresident del Kazakhstan. El matrimoni Fusano-Bonhome vivia a la urbanització del Puig d'en Pla, proper a la carretera de Lloret a Tossa. La parella va tenir dos fills: la Montserrat Fusano Bonhome (26 octubre 1969), actualment arquitecta resident a Sant Cugat del Vallès, i en Josep Fusano Bonhome (15 juny 1974) que viu a Barcelona i té una acadèmia d'ensenyament del japonès. Ara ja completaven la família tres néts, Yasuji, d'onze anys, de la part de la filla, i en Shuichiro, de 7 anys, i la Sakura, de 4, del cantó del fill. Ningú pensava que aquesta felicitat tingués una interrupció fatal com la que s'ha produït. Descansi en pau aquest català nascut al Japó que tant va estimar Lloret i la seva gent. ■

Lluís Mosella,

Doctor en Economia per la Universitat de Harvard i Professor d'Economia Internacional a la UPF

Fotografia del castell d'en Plaja, Lloret de Mar.

Dinosaures

Ara ens ha caigut un asteroide: la resposta al Covid en forma de paralització de l'economia mundial

Ara fa uns seixanta-sis milions d'anys que un asteroide va impactar contra la Terra i va fer desaparèixer el setanta-cinc per cent de les espècies que hi havia en aquell moment. Entre aquestes, els dinosaures, que eren els reis de l'època. Aquell cataclisme alhora va ser l'empenta que necessitava una altra espècie per evolucionar fins al punt d'esdevenir la nova mestressa del planeta: els mamífers, que fins aleshores no havien superat la mida dels teixons. De la destrucció en va sorgir una nova creació! La llegenda de l'au Fènix no va apareixer del no-res.

Hi ha una escola de pensament econòmic basada en les idees de Joseph Schumpeter —un dels economistes més influents del segle xx— que considera la “creació destructiva” com la força motriu de la innovació i del creixement econòmic. Les noves idees “destrueixen” les anteriors i, en paral·lel, generen activitat econòmica. Recordeu aquella cançó dels Buggles que deia “video killed the radio star”? Doncs això! Una de les principals virtuts de Schumpeter és que va ser el primer economista que es va posar a parlar dels “emprenedors”, a qui ell també anomenava “esperits salvatges”. Els definia com “aquells que fan coses noves o que fan coses que ja es feien, però d'una nova manera”.

Ara ens ha caigut un asteroide: la resposta al Covid en forma de paralització de l'economia mundial. Quelcom que no s'havia fet mai i que a hores d'ara encara no podem avaluar.

El que sí que podem intuir tots és que la garrotada serà doble a la nostra població. A Lloret plou sobre mullat. O potser hauria de dir que estem amb l'aigua al coll. La nostra vila no està preparada pel que li ve a sobre, de la mateixa manera que els dinosaures no estaven preparats per l'asteroide.

La situació és i serà prou greu com per gosar dir les coses sense embuts: Lloret fa anys que amaga el cap sota l'ala i es nega a mirar-se al mirall, no fos cas que la imatge reflectida li fes basarda.

L'Idescat publica un índex de Renda Familiar Disponible a tots els municipis de Catalunya. La mitjana de Catalunya és el valor 100, per tant, un índex de 120 vol dir que la renda és vint punts més alta que la mitjana, i un índex de 90 significa que la població és deu punts més pobra que la mitjana. La dada més antiga que he trobat correspon a l'any 1991 i la més recent al 2017.

1. L'any 1991, Lloret tenia un índex de 155,8 i era la població més rica de tot Catalunya, seguida per l'Escala i Alella.
2. L'any 2017, Lloret tenia un índex de 66,7 i és la població més pobra de Catalunya, empatada amb Ulldecona.

Exhorto al lector a rellegir les dues frases anteriors i a fer-se la pregunta: per quins motius Lloret ha esdevingut la Venèçuela de Catalunya?

Aquesta és la pregunta que Lloret encara no s'ha fet i aquesta és l'oportunitat que ens ofereix l'asteroide del Covid.

Lloret és una vila rica en recursos naturals, ben situada geogràficament, que compta encara amb un bon teixit empresarial, però només escaparà de la seva implacable decadència si es planteja els temes difícils i inicia un procés de creació destructiva.

Sense ànim de ser exhaustiu, la nostra vila ha d'afrontar temes com la immigració, les infraestructures, la façana marítima, el comerç, la regulació i l'ús dels recursos públics i, al mateix temps, ha de trobar una nova manera d'oferir sol-i-platja i tot allò que el pot acompanyar. No és impossible: Miami Beach va fer-ho a finals dels anys 80.

Vull ser optimista, no ingenu. A Lloret no som capaços de tirar endavant ni les coses més bàsiques. Posaré un exemple. Una de les fortaleses de Lloret és la seva proximitat amb Barcelona. Necessitem l'ampliació de l'autopista des de fa anys. Està projectada, aprovada i finançada de fa lustres. I com estem? Sense autopista!

Penso que ha arribat el moment d'anar a la senyora que, amb tot el dret del món, és manifesta en contra d'aquesta infraestructura essencial per al nostre poble i dir-li: “Tingui la bondat de moure la pancarta una mica més enrere, que per aquí passa el bulldòzer!”.

En definitiva, si no volem acabar com els dinosaures, val més que comencem a connectar amb els nostres esperits salvatges. Destruir per construir.

PS: Per cert, què coi passa a Ulldecona?!

COVID-19

La utopia és una veritat prematura. Celobert

LAVIRET
C · A · V · A

BLANES

Retrobem-nos!

Tossa posa en marxa mesures de prevenció contra la Covid-19 amb estiuejants i visitants

La presa de temperatura als accesos i una app per saber el volum de persones als llocs públics són les novetats

Tranquil·litat i seguretat són els dos actius principals de la iniciativa turística de l'estiu

Els diferents pàrquings situats de manera estratègica en les tres entrades naturals per accedir al municipi de Tossa són els punts on els visitants de la localitat es podran prendre la temperatura. Personal ubicat en els pàrquings seran els encarregats de donar-los tant la informació turística de la vila com la possibilitat de prendre's la temperatura.

El fet que Tossa tingui tres accessos per carretera i que a l'interior del nucli pràcticament no hi hagi aparcaments ha facilitat impulsar aquesta iniciativa que té per objectiu conscienciar que la Covid-19 segueix al carrer i que no s'ha d'abaixar la guàrdia, però que al mateix temps es pot passar uns dies tranquils en una de les localitats emblemàtiques de la Costa Brava.

L'altra mesura que s'ha presentat i que es posarà en funcionament els propers dies és una *app* per mòbil que permetrà saber el volum de persones que hi ha als diferents espais públics. Així serà el mateix visitant que podrà decidir on anar o què visitar.

Pel que fa a les platges, els vigilants ja s'encarreguen que els banyistes mantinguin la distància oportuna.

A la presentació, que va fer, l'alcaldeessa de Tossa, Imma Colom, va manifestar la clara

intenció pedagògica i de conscienciació, d'aquesta mesura. *"No es tracta d'obligar a ningú a prendre's la temperatura, però creiem en la voluntat de col·laboració i volem fer veure a les persones que l'amenaça continua al carrer i que no hem d'abaixar la guàrdia. Cal fer pedagogia i transmetre seguretat"*. En aquest sentit l'alcaldeessa, metgessa de professió, ha explicat que en cas que es detecti una persona amb febre o malestar *"serà el propi afectat el que decideixi què és el més convenient després d'escoltar els suggeriments oportuns i tenir tota la informació"*.

Per la seva banda, el regidor de Turisme, Gregori Martínez, és optimista malgrat la situació del sector. Martínez ha explicat que és important rebre visitants d'altres països, però també de proximitat. En aquesta línia, ha destacat el llançament d'una campanya de promoció dissenyada especialment per la recuperació turística de la destinació, amb el nom «Retroba't amb Tossa» i amb la que es vol destacar els encants naturals, culturals i gastronòmics de la vila. Finalment, Martínez ha posat de manifest l'esforç de les administracions i de l'Ajuntament per ajudar als empresaris turístics i per a impulsar campanyes de promoció. ■

Control de temperatura voluntaria a un dels parkings de la població, pel control de la Covid-19

AIR.CAT, el projecte d'artistes internacionals en residència a Tossa de Mar, suspès

La crisi del COVID-19 ha causat un gran impacte negatiu a molts sectors, i la cultura no n'ha estat una excepció. Projectes culturals com exposicions temporals, esdeveniments, activitats i altres s'han suspès a causa de la pandèmia. Tossa no n'ha estat una excepció.

L'any passat es donà inici al projecte AIR.CAT studio (artists in residence), un projecte encapçalat pels mentors Gerard Smulevich (arquitecte i fotògraf) i Dennis Hollingsworth (arquitecte i pintor) i Alberto Barcia (artista contemporani). Aquest projecte és una aposta per la constitució d'un espai de creació i residència pels artistes que realitzin una estada a Tossa, per inspirar-se del seu entorn i de l'art del Museu. La primera edició del projecte culminà amb la realització de l'exposició LITORAL, realitzada pels dos mateixos mentors i els dos artistes convidats Alberto Barcia i Avital Yodmin.

L'èxit d'aquesta primera, n'assegurà la continuïtat i aquest any es plantejava el projecte amb més artistes convidats i un nou plantejament. Es seleccionaren 6 artistes internacionals per a la convocatòria: Justin Sterling (EE.UU), Maria Petrova (EE.UU), Mirka Sulander (Finland), David Rhodes (EE.UU), Joel Gailer (Australia), Weronika Mliczewska (Polònia). Amb aquest nou equip d'artistes en l'edició del 2021 es planejava l'experiència d'es d'una perspectiva més global. Els artistes d'enguany, iniciaren abans de la seva arribada una petita preparació sobre la cultura, la història i les arts de Tossa, Girona i Catalunya. En aquesta, es feia especial incís als artistes que durant els anys 20' i 30' es refugiaren a Tossa durant els conflictes bèl·lics euro-

peus com: Marc Chagall, André Masson, Georges Bataille, Oscar Zügel, Otho Lloyd i Dora Maar, entre d'altres; així també com d'altres artistes emblemàtics catalans com Antoni Gaudí.

Malauradament, el projecte que feia mesos es coïa amb tant d'entusiasme s'ha vist estroncat per la crisi sanitària que tots estem patint. El programa d'enguany queda posposat pel proper estiu del 2021.

Si els artistes no van a Tossa, Tossa anirà als artistes.

Tot i així la ferma voluntat que presenten els artistes organitzadors Dennis Hollingsworth Gerard Smulevich i Alberto Barcia de mantenir viu el projecte per què Tossa de Mar esdevingui destinació per a artistes contemporanis actuals, com ho fou a principis del s.xx, s'han adaptat a la situació. Si els artistes no van a Tossa, Tossa anirà als artistes. Han apostat per la creació de reunions virtuals que es realitzaran al llarg de l'estiu. En aquestes es presentaran i entrevistaran diverses personalitats de Tossa que es gravaran i s'arxivaran. Els entrevistats, d'entre els quals hi ha constructors d'arquitectura històrica, historiadors, xefs, arqueòlegs, artistes, representants locals, compartiran amb els sis artistes les seves experiències i oferiran idees sobre el caràcter especial de Tossa de Mar i la cultura catalana.

D'aquesta manera, aprofitaran per "treure suc" de la situació i enriquir l'experiència cultural que els artistes podran tenir el proper estiu.

Cartell dels artistes d'AIR.CAT suspès

L'educació en temps del coronavirus: un nou repte educatiu

L'aparició de la COVID-19 ens ha tocat directament i ens ha fet repensar com repercuteix en la nostra forma d'ensenyar i valorar aspectes del nostre compromís social implícits a la nostra professió.

COVID-19

Patis i pistes
esportives en silenci

Ens ha tocat viure com a docents en un temps de reptes i problemes, temps d'incertesa, de canvis constants, una societat complexa que evoluciona vertiginosament i, com a professionals de l'educació, hem d'adaptar-nos a totes aquestes exigències si volem acompanyar de forma efectiva el desenvolupament dels nostres alumnes.

L'aparició de la COVID-19 ens ha tocat directament i ens ha fet repensar com repercuteix en la nostra forma d'ensenyar i valorar aspectes del nostre compromís social implícits a la nostra professió. Dies que passen tan lentament, on tot s'alenteix i tot s'accelera, barreja de desitjos controvertits. L'agenda i la planificació escolar perdudes i reconstruïdes a casa i als centres, des de la imaginació, la bona voluntat i el retrobament d'un temps fugit que ara hem hagut d'administrar i que ens ha portat a reinventar-nos la vida, a plantejar-nos una altra quotidianitat i a una nova forma d'organització personal i social.

Més que mai en el nostre cervell de mestres han repicat les paraules equitat, igualtat, diversitat, formació, estratègies, competències, currículum, globalitat i la desgastada paraula xarxa, desgastada més per la repetició que no pel desplegament correcte del seu sentit.

Ara, potser sí ja sabrem què vol dir treballar en xarxa o qui forma part de la comunitat educativa, conceptes que fan referència a la responsabilitat, el compromís o la corresponsabilitat que tenim tots en el procés educatiu dels nostres nois i noies, i dit en llenguatge col·loquial: "ara és l'hora que tots hi hem de posar el coll".

Ens hem vist obligats a desaccelerar el temps. Temps per a valorar el que tenim, perdre un temps per a guanyar-ne un altre de més valuós, més crític, més conscient de la realitat que ens envolta. A tractar amb més qualitat tots els àmbits de la nostra vida: les relacions personals, gaudir de la cultura, preocupar-nos per la nostra salut, valorar l'educació, observar la nostra alimentació... I tot això ho hauran viscut i après els nostres alumnes!

La magnitud del dia és infinita i així ho han comprovat les famílies, unes més destres que altres en això de l'organització familiar i l'observança i la perseverança en l'aprenentatge dels seus fills. No us penseu pas que tots som iguals! Cosa que sí ens ha demostrat la virulència del virus, pel seu atac indiscriminat de l'ésser humà i per estar degollant imparablement els nostres avis, perquè l'avenç de la ciència els ha portat a la longevitat de què fins ara gaudien i que alguns dirigents els han qüestionat, i hem après que la impotència dels nostres governants s'ha transformat en crueltat.

Temps per calibrar les desigualtats latents i endèmiques de la nostra societat, de les famílies, del sistema sanitari, dels analfabets digitals, de l'accessibilitat al món digital.

El món digital hauria d'engreixar la democràcia com l'instrument que pot fer d'altaveu de l'opinió de les persones, dels seus pensaments, per donar a conèixer la diversitat de cultures i possibilitar una comunicació lliure i transparent, la transmissió del coneixement i el debat, però ens ha quedat clar que el punt de partida no és el mateix per a tots i depèn sobretot del lloc on es viu.

Aquests dies, mestres i professors treballen intensivament amb les plataformes i xarxes digitals per a garantir la planificació del currículum, per organitzar i planificar activitats digitals i, per tant, desplegar noves estratègies i metodologies d'aprenentatge i poder mantenir l'organització escolar dels centres.

S'estan dissenyant activitats amb la pretensió que els nostres alumnes organitzin millor el seu temps i afavoreixin espais d'autonomia, se'ls plantegen reptes i propostes interdisciplinàries per tal de demostrar-ne les capacitats i els coneixements adquirits. Accions que els han conduït a resoldre problemes i reforçar l'autoaprenentatge. I, en molts casos, l'escola s'ha esforçat per mantenir la comunicació i fer un seguiment amb les famílies i amb aquells alumnes més vulnerables i amb pocs recursos.

Per a protegir els nostres alumnes, hem tancat escoles i instituts i els hem tancat a casa, on han hagut d'aprendre a construir un nou espai d'aprenentatge, un espai virtual, de comunicació i interacció amb els mestres, que han treballat de valent i amb més o menys intensitat en funció de la seva destresa digital. S'ha traspasat coneixement entre el professorat i s'han liderat reunions de forma virtual. L'educació en temps del coronavirus ens ha reptat a fer-ho.

Ha estat una gran prova de foc: les competències digitals dels nostres docents, dels nostres alumnes, de la capacitat dels centres per a treballar en un món digitalitzat, s'han evidenciat les desigualtats dels centres i de les famílies, i de l'accessibilitat real a la digitalització.

Caldrà doncs, quan aquesta crisi hagi acabat, reflexionar, tal com ho farà el sector sanitari o el sector econòmic, sobre les mancances que té el nostre sistema educatiu, el qual té un repte si vol treballar en el marc d'una societat digitalitzada. L'aprenentatge online requereix que l'administració educativa garanteixi les infraestructures i el manteniment de les plataformes digitals de tots els centres perquè aquest tipus d'aprenentatge sigui real i eficient.

Hem viscut un temps excepcional i aquesta excepcionalitat ens ha de fer veure que, tot i els aprenentatges complementaris que haurem adquirit d'aquesta situació, l'espai òptim per a l'aprenentatge és l'aula presencial on interactuem entre tots: alumnes i docents, espai i context, on consolidem la nostra socialització i la convivència entre tots.

L'educació en temps del coronavirus ens ha reptat. Però més enllà de veure'ns impossibilitats de dur a terme el currículum formal, ha estat un temps on els nostres nois i noies han descobert i han après moltíssimes coses: la resiliència, combatre l'avorriment, ser més creatius, valorar l'ajuda dels familiars, repensar què vol dir estimar, ser pacients... Tot plegat els permetrà ser ciutadans més crítics, més reflexius, més competents globalment, més humans, potser amb un grau d'humanitat superior al que els hem transmès nosaltres, els adults.

Març 2020

Vaig començar escriure aquest article fa tres mesos i durant aquest temps moltes coses han canviat, tot i així els equips docents i les direccions dels centres han mantingut l'aprenentatge telemàticament fins el darrer dia del curs acompanyats sempre per les famílies. Evidentment, el primer que va canviar va ser la previsió del temps del confinament. Algú es podia esperar que estariem tres mesos confinats? Però ho hem fet. I ara és hora de reflexionar.

En les darreres setmanes i amb les instruccions del DdE dirigides amb les recomanacions intocables del Departament de Salut els centres han preparat el retorn dels nanos amb l'obertura de l'espai natural i més important de l'aprenentatge: l'escola. S'ha fet esforços titànics per a disposar dels espais dels centres amb les condicions marcades: l'espai, la distància, les mesures de seguretat, els horaris, el professorat, deixant a casa els vulnerables o de risc, no permeten l'entrada dels infants més petits al seu espai bàsic de socialització, els grups que fan canvi d'etapa no han pogut tenir el seu espai.

La resposta per part de les famílies, bé sigui per por o per incapacitat organitzativa per a portar els nens a l'escola no ha estat l'esperada. Les escoles ho tenien tot a punt, cert que amb moltes restriccions, però disposades a rebre els alumnes.

S'ha restringit l'accés a l'escola a tota la comunitat educativa, en bé de la seva salut, cosa que em fa dubtar la solidesa del manament sanitari, quan observo el comportament de la ciutadania en el compliment de la normativa a les diferents fases del confinament. Però aquests darrers dies també comencen els rebrots de la pandèmia en territoris on ja s'havia controlat i per tant s'ha de preveure que es possible els rebrots i el retorn de la situació viscuda.

El Departament d'Educació encara el proper curs preveient el possible retorn del virus i programa i planifica tota l'acció educativa en base a les indicacions sanitàries. Es vol iniciar el curs amb tota normalitat, amb màxima presencialitat però en serà difícil mantenir l'essència del concepte normalitat a l'escola. Res tornarà a ser igual.

L'autonomia pedagògica del centre no es podrà mantenir a la seva màxima expressió doncs es veurà trastocada amb la imposició, sigui per bé de preservar la salut, d'elements i conceptes imposats: els grups reduïts i els grups base, la traçabilitat, els grups de risc, els metres quadrats de seguretat i les instruccions del proper curs dificultaran el desenvolupament dels projectes educatius dels centres, de les seves línies metodològiques i de les organitzacions dels nivells, dels espais, dels àmbits tots ells elements cabdals que afavoreixen els processos d'ensenyament-aprenentatge i en garanteixen l'educació en termes d'igualtat i d'equitat.

Laboratoris aturats
i pissarres netes

No serà una tasca gens fàcil, però els mestres ara, no els agafarà amb el pas canviat, perquè han treballat de valent, ja en són uns experts malgrat les crítiques d'alguns sectors a la seva tasca. Tot el col·lectiu de professors han treballat en un espai i un context inèdit, portant l'ús i el control dels recursos tecnològics, els seus i els dels alumnes, emprant formes de comunicació majoritàriament desconegudes. S'ha format acceleradament per disposar de la competència digital necessària per a continuar la seva tasca docent. Ara, els mestres estan esperant el retorn, ja s'organitzen, però volen tenir els nois i les noies a les aules.

A les famílies s'han evidenciat la disparitat i els problemes de gènere, l'assumpció de la cura dels fills compartida amb el treball telemàtic no ha estat una tasca fàcil, ni assumible per igual.

A l'Administració li caldrà reflexionar com variables com els projectes educatius, els diferents models pedagògics existents, la titularitat, les situacions socioeconòmiques de les famílies, l'origen cultural dels alumnes i la capacitat de resposta tecnològica dels centres, entre altres, han influït durant aquest darrer trimestre de curs i com han estat elements clau per fer confinaments escolars més reeixits i també com han evidenciat de nou la segregació escolar d'alguns centres.

Si volem un sistema educatiu d'èxit i de qualitat hem de garantir que els aspectes socials, pedagògics i tecnològics diferenciats i múltiples segons els nostres centres no delimitin el dret a l'educació i garanteixin l'accessibilitat a tots els alumnes amb termes d'igualtat.

Començarem el nou curs, amb menys alumnes a l'aula, però amb presencialitat, això sí les etapes dels més grans de l'ESO i els ensenyaments postobligatoris a la meitat. Ara fins i tot potser serà més difícil, simultàniament, tindrem nois i noies a l'escola i a casa.

Cal garantir que els professors no dupliquin la seva dedicació, que les famílies no necessitin estar subjugades als horaris extensos i la tecnologia de la pedagogia telemàtica, ens caldrà dotar als centres dels recursos humans i tecnològics que els hi calguin, però, ara els mestres i professors ja treballen per a preparar el nou curs, cansats però amb ganes de tornar-hi, encara que sigui amb aquesta estranya normalitat, tot invocant qui calgui perquè no es torni a produir mai més una situació com aquesta i esperant una vacuna que ja veurem quan arribarà.

Juny 2020

Albamar restaurant
Platja de Santa Cristina

Especialitat en Paellas

Platja de Santa Cristina
LLORET DE MAR
Tel.: 972 364 823
www.albamar.com

Wi Fi

Els dies que vindran

La vida no només no ens necessita sinó que sense nosaltres recupera sons, colors, olors i exuberància.

COVID-19

Hem viscut experiències que ni el més vell de l'indret havia viscut mai. Ens han sotmès, diuen, a una cura d'humilitat. El rei de la creació ha descobert que va nu, que és vulnerable; o encara més, ha descobert que és prescindible. La vida no només no ens necessita sinó que sense nosaltres recupera sons, colors, olors i exuberància. Ni les grans religions, ni les grans ideologies ens havien igualat mai tant com ho ha fet un virus. Malgrat les enormes distàncies socials i l'abisme que separa un confinament en un xalet de S'Agaró del confinament a un pis de 40 metres a Salt. Malgrat que durant aquestes setmanes de crisi, la fortuna de les 23 persones més riques de l'estat ha crescut un 16%. Malgrat tot això, la responsabilitat o la irresponsabilitat o és col·lectiva o no serà, i si el darrer dels desnonats tus a la cara del president del consell d'administració de l'entitat bancària que ha executat l'hipoteca, o del seu xofer, o de qui li neteja la butaca, tots correran la mateixa sort. O com a mínim una part del camí.

Només són termes, maneres d'intentar abastar i comprendre la realitat, però no sé si és exacte afirmar que la crisi sanitària ens ha deixat una nova crisi econòmica. No seria més afinat dir que ja fa anys que estem en crisi? Que les conseqüències econòmiques del confinament, tal i com ja va passar amb els efectes de les subprime o del deute, el que han fet és desencadenar un nou període de recessió i que tots són, de fet, episodis d'una gran crisi que és de civilització, de model de desenvolupament i de relació entre nosaltres i amb el planeta?

El sistema econòmic actual, que és una forma de dir: el capitalisme en una de les seves versions més desbocades, és com una criatura bipolar, extremadament fràgil en termes d'estabilitat econòmica i amb els episodis d'eufòria cada vegada més breus i de depressió cada vegada més llargs i profunds. Ho té tot. Amb la insensata aspiració de creixement infinit en un món finit, és un desastre per a la vida al planeta. Considerat socialment: incrementa les desigualtats, trenca els vincles, fomenta les pulsions egocèntriques i el consumisme patològic. I si ho considerem com a individu, ha perdut molta legitimitat; són poquíssims els que creuen que ens pot proporcionar una vida plena i feliç i que pot conduir-nos a la millor versió de nosaltres mateixos. El treball, sotmès a les múltiples pressions d'un mercat caníbal, a la productivitat i a les exigències estressants, ha esdevingut més que mai una maledicció divina. A l'explotació s'hi ha afegit l'autoexplotació. Ha crescut el consum d'antidepressius i ansiolítics associats a la feina i han aparegut successives síndromes com ara la postvacacional o, amb el confinament, la que s'ha anomenat "de la cabanya", que de fet, més que expressions de malalties individuals ho són de la malaltia d'un sistema social i econòmic insatisfactori i frustrant. I per arrodonir aquesta descripció del desastre, durant la pandèmia s'ha mostrat ineficient per satisfer les necessitats més essencials i aspectes com ara la confecció de mascaretes, s'han hagut de resoldre amb iniciatives comunitàries i d'autoorganització social.

Però totes aquestes certes (per qui les tingui) no són cap garantia de que s'hagin de produir transformacions en la bona direcció. Enlloc està escrit que els dies que vindran hagin de ser millors. De fet, ja ens va advertir que el desconcert que l'impacte de les crisis produeix en l'ànima col·lectiva, s'aprofita per imposar regressions en drets i condicions de vida que en altres circumstàncies no acceptariem. Si tornem a les polítiques d'austeritat, si es segueix empobrint les polítiques públiques, si s'abonen les mesures autoritàries i no l'estímul de la responsabilitat, si s'accepten les lleïtats del mercat com un deu suprem, si pensem que l'únic camí de l'economia és la degradació de les condicions de treball per esdevenir més competitiu, la destrossa serà terrible. I quan les fractures socials esclatin i s'expandeixi la indignació i la desesperació, els mateixos poders de sempre impulsaran com alternativa per mantenir el control, les temptacions il·liberals.

Quan el covid-19 es va escampar pel planeta com una calamitat de l'antic testament i el món es va aturar, per salvar-nos només hi havia els serveis públics, el suport mutu, l'economia comunitària i els cels més blaus que hem vist amb molts anys. Aquestes haurien de ser les lliçons essencials.

Dibuix de Marc Sangrà
pel Celobert

23 de Juliol per un Sant Jordi d'estiu

Editorial Fonoll
Col·lecció Joan Duch, 56
80 pàg.
PVP 10 €

La ceguesa dels miralls

Joan Adell Álvarez

No et deixis enganyar. El mirall és cec. No t'ha vist mai. Si el tombes veuràs la cara opaca i deslluïda que et vol ensarronar.

La ceguesa dels miralls (Crònica d'una anorèxia) recull les llums i foscors d'un pare colpit pel cruel trastorn alimentari de la seva filla, amb poemes d'impotència, de refugi i d'alliberament.

Guanyador del XXIIIè Premi de Poesia Alella a Maria Oleart

Són els versos d'algú que acompanya des del silenci, que cerca desesperadament senyals de recuperació, que va rebutjant i arraconant les convencions i prejudicis de la mirada dels altres i desterra de casa seva la refotuda culpabilitat.
Pròleg de Laia Carbonell.

Joan Adell Álvarez

Blanes, 1938. És llicenciat en Farmàcia i en Medicina (Universitat de Barcelona). Escriu prosa i poesia. Ha publicat nombroses novel·les, entre les quals destaquen *Només són pedres* (Pagès, 2017), *El carrer* (Gragal, 2018) i *l matarem els morts* (Gragal, 2019). Ha guanyat diversos certàmens de poesia per obra inèdita. Ha publicat el poemari *Taronges calentes* (Fonoll, 2017). Col·labora amb les revistes *Recull*, *Celobert* i *Espais*. És soci d'honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

Alianza Editorial
368 pàg.
PVP 22 €

La lladre de la fruita

Peter Handke

La darrera novel·la del Premi Nobel 2019, Peter Handke, per fi en català

La novel·la relata tres dies en la vida de l'Alexia, tres dies de camí que són també tres dies de viatge interior, el seu gran viatge, quelcom especial i constant en la vida i en l'obra de Handke. Una travessia introspectiva en què experimenta la bellesa del paisatge, coneix l'amistat, la soledat..., però sense oblidar els conflictes i la deshumanització de la nostra societat. Una novel·la que aplega sensacions d'obres anteriors de Handke, amb alguna picada d'ullet, com ara *El año que pasé en la bahía de nadie* i *La pérdida de la imagen o Por la Sierra de Gredos*.

En *La lladre de fruita*, la traductora d'aquesta obra, Anna Montané, en la nota que acompanya el text, ens diu el següent: «Handke porta a la màxima expressió la seva peculiar escriptura interrogant, dubitativa [...] ens explica una història que vol que quedi al

marge de la Història i, tanmateix, el record permanent de la guerra hi és present, des de les grans guerres passades fins al terrorisme que ens habita. Es tracta d'una història que fuig del que és "actual" i que, tanmateix, es revela molt atenta a les nostres formes de vida, a la cronicitat de la indigència, a l'abandonament dels fills per part dels pares, a la soledat dels ancians, a les malmenades noves generacions, al xou mediàtic, a la destrucció de l'entorn, a la banalització de l'amor i a tants signes que conformen el nostre dia a dia».

En *La lladre de fruita*, conclou Montané, «hi habita, com en cap altra obra de l'autor austríac, la consciència del pas del temps en la seva forma més elemental, només que, en lloc d'escriure un llibre sobre la vellesa, Handke ha escrit, des d'aquest període de la vida i des del presagi del final d'aquesta, una obra que, sense nostàlgia ni idealitzacions banals –no pas sense emoció–, dona veu a la joventut. Amb l'Alexia, Handke sembla haver creat un personatge destinat a renovar l'obstinat compromís de l'autor amb els descobriments mínims.»

Edicions Sidillà
331 pàg.
PVP 22 €

Tornar a pagès

Manual pràctic d'horticultura il·lustrat per Judit Roma

Tothom que ha tingut un hort, tothom que ha conreat i que ha consumit els seus propis aliments parla de les satisfaccions que proporciona la feina a l'aire lliure, el treball de la terra i la visió d'un camp, d'unes feixes o d'uns bancals, fins i tot d'uns testos, curulls de plantes exuberants i carregades de fruits. Hi ha molta gent que voldria tornar a pagès. Hi ha molta gent també que vol transformar un tros de jardí, un camp o la terrassa de casa en un hort. A *Tornar a pagès* hi trobareu un manual pràctic, una guia imprescindible per saber quan i com s'han de sembrar o plantar les hortalisses, com s'ha de vigilar el creixement de les plantes, dels cereals, de les herbes remeieres i dels arbres fruiters, com reconèixer el tipus de sòl on voleu construir el vostre hort o com es fa una bassa per aprofitar l'aigua de la pluja i assegurar-vos el rec que cal. També ens explica com podeu conservar els productes de l'hort per anar-los consumint al llarg de l'any i com podeu eliminar ecològicament les plagues que poden afectar els conreus. *Tornar a pagès* acaba donant pistes, a més, dels animals que poden contribuir a l'èxit d'una petita explotació que produeixi tot el que necessiteu per viure millor. "De llibres sobre agricultura o sobre ramaderia n'hi ha uns quants. Molts d'aquests

Nil Barceló

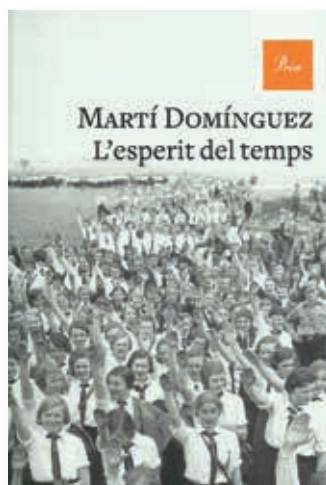
llibres, però, són traduccions d'altres llengües i sovint estan poc adaptats al nostre clima (un clima, val a dir, força variat perquè la geografia catalana també ho és) i allunyats dels usos, dels costums, i de les varietats de sòls i d'hortalisses o d'arbres fruiters de casa nostra. És per això que vam pensar a editar un llibre que fos una guia pràctica per tornar a pagès, és a dir, un llibre que servís per saber com sembrar, com plantar, com tenir cura del que hem plantat i sembrat, i, finalment, per poder menjar els propis aliments, plantats a la terrassa, al tros de terra que hi ha darrere de casa, o en un mas de tota la vida. Viure el procés de sembrar una llavor i al cap d'unes setmanes poder-ne menjar els fruits continua essent un privilegi, continua constituint una il·lusió ben plausible." Xavier Cortadellas i Judit Pujadó, editors Edicions Sidillà.

Nil Barceló

Va néixer a Santa Eulàlia de Riuprimer l'any 1992. És graduat en Periodisme i Comunicació Audiovisual. Fill d'una família vinculada a l'agricultura i la ramaderia, ha viscut tota la vida en contacte directe amb la natura i el món rural. Li encanta caminar i perdre's per paratges naturals. D'aquesta manera, juntament amb l'afició per viatjar, ha pogut conèixer de primera mà el mètode de vida a les zones rurals i més aïllades de països com Japó, Nepal o Corea del Sud.

PSC / ♥ BLANES

Desitgem a tots els blanencs, blanenques i visitants una BONA FESTA MAJOR

Edicions Proa
Novel·la contemporània
Ciència, Biologia
Història, II Guerra Mundial
432 pàg.
PVP 19,50 €

L'esperit del temps

Martí Domínguez

Martí Domínguez retrata l'esperit del temps; d'aquell i del d'ara

Martí Domínguez guanya el premi Òmnium a la millor novel·la de l'any amb *'L'esperit del temps'* parla sobre nazisme, ciència, ètica, connivència, ambició, valors, moral...

Martí Domínguez és un dels grans autors en llengua catalana d'aquesta època. Les seves novel·les sempre són d'idees, ambicioses, la majoria lligades a preocupacions de caràcter humanístic, ètic, que en la ficció s'esdevenen en èpoques ben diferents, però que remetent tothora al moment en què s'escriuen. En la literatura de Domínguez hi ha preocupacions recurrents: la idea controvertida del progrés de l'espècie humana, el paper social de la ciència, l'interès pels règims autoritaris... Amb aquesta motivació ha escrit, per exemple, *Les confidències del comte de Buffon* (1997), *El secret de Goethe* (1999), *El retorn de Voltaire* (2007), *El fracassat* (2013), sobre el pintor Paul Cézanne, i *La sega* (2015), sobre la repressió rebuda pels masovers del Maestrat durant la postguerra de 1936-1939.

Ara ha publicat una altra novel·la de pensament, *L'esperit del temps* (Proa), on se situa a Alemanya i Àustria, amb l'arribada del nazisme, i mostra com la comunitat científica (exceptuant-ne els que eren jueus, que van ser eliminats) va fonamentar els principis de la política racial i d'extermini del nazisme.

A L'esperit del temps, l'autor ens presenta unes falses memòries d'un científic que va col·laborar activament en la política racial dels nazis

Martí Domínguez és biòleg i periodista, director de la revista *Mètode* de divulgació científica, que publica la Universitat de València, on ell també fa classes. Aquesta doble formació el conforma. És un naturalista que es fonamenta en el racionalisme: la condició moral és la que fa diferent l'espècie humana, enfront de la brutalitat de la natura, diu. I aquest context mou el seu interès i és motor de la seva creació. La ciència sense consciència és molt perillosa.

A L'esperit del temps, l'autor ens presenta unes falses memòries d'un científic que va col·laborar activament en la política racial dels nazis. El protagonista és de ficció (conformat

a partir de les biografies reals de diferents científics alemanys), però els que hi apareixen amb noms i cognoms i càrrecs, sí que són personatges històrics.

Martí Domínguez recorda que el nazisme s'ha trivialitzat molt, sobretot al cinema i ell d'entrada ja va veure que calia fugir d'aquests cromos. *'Quan vaig començar a investigar sobre l'època i el paper d'alguns científics alemanys, vaig endinsar-me en un món fosc i amarg. Era dur de descobrir que algunes figures que jo admirava, que havia estudiat durant la carrera als llibres de text, tenien un passat nazi. Penseu que als anys vint i trenta del segle passat, la ciència alemanya era la ciència del moment, la més important del seu temps.'*

'Necessitem un món intel·lectual més bel·ligerant amb totes les coses que passen'

'Això em va colpir i em va causar un malestar profund, fins al punt que vaig voler comprendre els processos personals que havien viscut aquests personatges per acabar participant en el nazisme. Ha estat un tema molt amagat, però avui hi ha bibliografia prou rica per a reconstruir la història oculta del paper de la ciència alemanya a l'hora de fonamentar científicament l'ideari del nazisme. Perquè hem de pensar que, excepte els científics d'origen jueu o amb una clara vinculació amb el comunisme, molt pocs científics varen oposar-se al nazisme. La connivència de la ciència alemanya i austríaca va ser gairebé completa.'

Domínguez explica que el nazisme volia recuperar l'entitat territorial alemanya i ampliar-la cap a l'est, cap a terres esclaves (Polònia, Bielorússia, Ucraïna...). I aquesta expansió va anar acompanyada de l'expulsió dels qui hi vivien. I per repoblar amb sang ària tot aquest nou territori van posar a treballar geògrafs, urbanistes, psicòlegs... Els psicòlegs, per exemple, feien la tria de criatures que podien ser potencialment 'regermanitzables'. Una tria que es feia per criteris morfològics i

psicològics. Hi va haver uns 200.000 nens que van separar de les famílies i se'n van fer càrrec famílies àries, la major part de les quals, acabada la guerra, no van tornar amb les famílies d'origen. I això és tan dur que encara és un tema tabú. No en vol parlar ningú.

Com tampoc no es parla de la quantitat de dones que es van deixar prenyar per soldats i oficials de les SS, per augmentar la natalitat. Fins i tot es va dissenyar un programa per deixar embarassades nenes a partir de deu anys, hormonant-les perquè poguessin tenir fills abans. A la novel·la s'explica com els científics van dotar de fonaments científics totes les accions planificades. Perquè això es va desenvolupar a partir de l'any 1938.

I com va poder passar? Martí Domínguez parla d'obnubilació i enlluernament col·lectiu, com si una idea hagués

infectat tot un col·lectiu. L'escriptor deixa clar que això no lleva responsabilitats a ningú, però pot servir per a entendre-ho. El protagonista és un naturalista especialista en el comportament dels animals. I observa que els animals híbrids manifesten la part pitjor de cada raça. Aquest fet el nazisme l'aplica a la seva idea de raça ària i d'extermini. Perquè Domínguez també deixa ben clar que per al nazisme, l'antisemitisme només era la punta de l'iceberg, que després haurien anat pels eslaus, que volia dir eliminar entre vint milions i trenta milions de persones. Un extermini ètnic.

Així mateix, destaca que es va girar full molt de pressa, sobre aquest fet. Que la majoria de científics, alguns amb una gran quantitat de morts al darrere, van tornar a les universitats o, després d'un temps curt, van tornar a exercir càrrecs.

L'autor construeix una bastida d'idees per despertar les consciències i evitar dogmes. L'esperit del temps adverteix d'una colla d'analogies amb el temps actual i ajuda a prendre consciència que no es pot trivialitzar el nazisme, que el tornem a tenir a prop, com tampoc no podem pensar que nosaltres no podem caure-hi. El llibre ens fa de mirall de la pujada de l'extrema dreta a tota Europa; de la condició de la dona i del risc de reduir-la a la procreació, eliminant-li les llibertats fonamentals (recordem també l'èxit del llibre El conte de la serventa, de Margaret Alwood, adaptat a sèrie televisiva); o els riscos de la revolució genètica, amb descobertes com les 'tisoires' que poden tallar un tros d'ADN. Martí Domínguez acaba dient: *'L'esperit del temps a voltes és un vel que et poses per no enfrontar-te a certes coses.'*

Els ocells arc de Sant Martí

Autora: Olga Barroso Braojos

Il·lustradora: María Jesús Santos

Editorial Sentir
Tapa dura
22,5 x 22,5 cm
48 pàg.
PVP 22 €

Conte per prevenir la violència de gènere i promoure la igualtat entre nens i nenes

MIC. El drac sense foc

Edicions La Galera
Tapa dura
22,5 x 22,5 cm
20 pàg.
PVP 12,95 €

El MIC, el personatge estrella de TV3 que triomfa cada tarda al Club Super 3 entre els nens i les nenes. Viu Sant Jordi amb el Mic!

Llibreria Ça Trencada

C/ Roig i Jalpí, 10, 17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

EVENTIA PRESS
PREMSA NACIONAL, ESTATAL I ESTRANGERA
(anglesa, francesa, holandesa, belga, alemanya, rusa, italiana...)
LITERATURA DE BUTXACA, TOTA L'ACTUALITAT I BEST SELLER

C. Esperança, 37 / C. Enric Morera (zona càmpings) - Blanes - Tel 629 78 98 30
fsm12@hotmail.es - Horari: de 7.30 a 13.30 h i de 17.00 a 20.00 h

ESPURNES

festival

EDICIÓ ESPECIAL POST-COVID-19

DISSABTE **22 D'AGOST** | 21:00 H

MARIA DEL MAR BONET
AMB BORJA PENALBA
+ CAROLINA ALABAU

DISSABTE **26 DE SETEMBRE** | 21:00 H

OBESSES · SOTRAC

DIUMENGE **18 D'OCTUBRE** | 12:00 H

CESK FREIXAS, PAU ALABAJOS,
MIREIA VIVES I BORJA PENALBA
L'HERÈNCIA D'OVIDI

📍 PLAÇA DEL CASTELL (LLAGOSTERA)

@festivalespurnes

ANTICIPADA 15€ · TAQUILLA 20€ · ABONAMENT 35€

@festespurnes

VENDA ONLINE A WWW.FESTIVALESURNES.CAT | VENDA FÍSICA A LLIBRERIA SUREDA

ORGANITZA:

SOTRAC

LA TORNADA

AMB EL SUPORT DE:

AJUNTAMENT
DE LLAGOSTERA

Diputació de Girona

PATROCINADORS:

CLUB DE MECENATGE:

UNITED CAPS

COL-LABORA:

IP

Celobert

Música

Espectacle

Theatre

Show

LLORET OUTDOOR SUMMER FESTIVAL

ACTIVITATS GRATUÏTES - ACTIVIDADES GRATUITAS - FREE ACTIVITIES -
ACTIVITÉS GRATUITES

LLORET DE MAR
DEL 7 DE JULIOL AL 27 DE SETEMBRE DE 2020

Musique

Espectáculo

Teatre

Music

Spectacle

EXPOSICIONS

BLANES 2020

ESTIU

Juny-Agost

Casa Saladrigas

AFIC Blanes 1960-2020, 60 anys de fotografies
Agrupació fotogràfica i cinematogràfica
de Blanes

Del 20 de juny al 4 de juliol

48è edició del Concurs Fotogràfic Digital
Agrupació fotogràfica i cinematogràfica
de Blanes

De l'11 de juliol a l'1 d'agost

"Blanes, tans sols una història"
JOEL RISTOL

Del 31 de juliol al 29 d'agost

Sala García-Tornel

Treballs de Recerca de Batxillerat 2020
Instituts de Blanes

Del 20 de juny al 5 de juliol

"Moments"
CONCEPCIÓ GÓMEZ "Bori"

Del 10 al 26 de juliol

"Marditerrànea-ment"
MARTHA HERNÁNDEZ

Del 7 al 23 d'agost

Organitza:

Col·laboren:

SelvaCultura

